

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/140/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1215221585
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1215221585.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Evy Mészárosovej, v právnej veci žalobcu: L. C. J. Z. H. Z. N. A. P. E. S. , N. F. X.X.XXXX, C. A. A., B.N. Č.. XX, zastúpený Mgr. Matejom Krajčim, PhD., advokátom, Bratislava, Záhradnícka č. 51, proti žalovanému: FMD Media, a.s., IČO: 47 237 601, Bratislava, Palisády č. 29/A, zastúpený JUDr. Jánom Havlátom, advokátom, Bratislava, Rudnayovo námestie č. 1, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 23. januára 2018, č.k. 10 C 369/2015-420, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave p o k r a č u j e v konaní so spoločnosťou FMD Media, a.s., IČO: 47 237 601, Bratislava, Palisády č. 29/A, ako právnym nástupcom žalovaného Nový čas, a.s., IČO: 51 249 979, Bratislava, Prievozská č. 14.

II. Rozsudok Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 23. januára 2018, č.k. 10 C 369/2015-420, - vo výroku, ktorým žalobu zamietol, p o t v r d z u j e ,
- vo výroku, ktorým žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %, m e n í t a k , ž e žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %.

III. Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bratislava II. rozsudkom zo dňa 23.1.2018, č.k. 10 C 369/2015-420, žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 10.9.2015, ktorou sa žalobca voči pôvodne žalovanému, a to spoločnosti Ringier Axel Springer Slovakia, a.s., IČO: 00 678 155, Bratislava, Prievozská č. 14 (prvoinštančný súd uznesením zo dňa 15.11.2018, č.k. 10 C 369/2015-514, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 10.6.2019, v spojení s opravným uznesením zo dňa 29.5.2019, č.k. 10 C 369/2015-519, pokračoval v konaní s právnym nástupcom žalovaného Nový čas, IČO: 51 249 979, Bratislava, Prievozská č. 14), domáhal ochrany osobnosti a náhrady nemajetkovej ujmy. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že žalovaný uverejňoval v denníku Nový čas a na internetovej stránke www.cas.sk články, v ktorých sa o ňom dehonestujúco/difamačne vyjadroval vo vzťahu k jeho policajnému zákroku zo dňa 27.9.2014, publikoval ich s jeho podobizňou, ako aj celým jeho menom a priezviskom, v niektorých prípadoch v spojení s jeho vekom a navyiac v niektorých článkoch bez jeho súhlasu informoval o jeho súkromí. Ide o články uverejnené v dňoch 15.10.2014 až 17.12.2014 v Novom čase s titulkami: Brutálny zásah policajtov pre chýbajúcu nálepku STK. Surový útok na bezbrannú ženu; Hanba policajtom! Brutálny útok na bezbrannú ženu!; Policajná brutalita na ženu: Nové dôkazy!; Policajt mi poslal výsmešný odkaz! Čo hovoria dokumenty o C.; Policajt C. C. bol na koberčeku: Mesiac bude mimo služby; Vyzliekli ho z uniformy!; Inšpekcia pritlačila na agresívneho policajta C.. Za útok na ženy až 8 rokov basy!; Policajt

C. (40) skončil vo väzbe: Pred sudcu v putách! Nechali ho v chládku!; Napadnutá V. (25) reaguje na C. v putách: Som rada, že nám nemôže nič urobiť!; Obete C.: Pohľad na putá ich upokojil!; C. riešili už aj poslanci. Galko: Pri policajtovom zásahu zomrel mladík; C. bol prítomný pri zásahu, pri ktorom zomrel človek: Polícia prezradila detaily!; Na sociálnych sieťach policajta zatracujú aj podporujú. Vznikla zbierka pre C.; Krajský súd rozhodol v prípade kontroverzného zákroku. Policajt C. zostane za mrežami!; Kontroverzný muž zákona C. prvý deň na slobode. Navštívil kamošov na policajnej stanici!; C. po 50 dňoch so svojou láskou. Naučil sa vo väzbe dobrým spôsobom?; C. má nabúrané auto. Ďalej ide o články uverejnené v dňoch 16.10.2014 a 4.6.2015 na internetovej stránke žalovaného: Brutálny policajt z VIDEA má veľký problém: Šokujúce svedectvá jeho ďalších obetí!; V., ktorá natočila video z brutálneho zásahu: Policajt jej poslal odkaz, z ktorého ju zamrazilo! Čo hovoria dokumenty o C.; Ďalšie desivé svedectvo o vyčíňaní policajta C.: Zlom mu ju, zlom! Mal kričať ako nepríčetný; Brutálny policajtný zásah v Bratislave neostal bez odozvy: Pre C. to má dohru!; Kauza brutálneho zásahu policajta C.: Inšpekcia už začala konať!; Kauza agresívneho policajta C. pokračuje: trestné stíhanie!; Prípád brutálneho zákroku C.: Ženy z videa vypočúvali dlhé hodiny!; Kauza agresívneho policajta pokračuje: C. hrozí trest až 8 rokov!; Kontroverznému policajtovi hrozí až 8 rokov, naďalej sa dejú zvláštne veci: Bojí sa C. väzenia?; Škandalózný policajt C. v rukách vlastných kolegov: Neoholený, strhaný a v putách!; Kauza C. naberá na obrátkach: Policajt skončil v putách, V. mu poslala drsný odkaz!; Exminister Galko: pri zásahu policajta C. zomrel človek (22)!; Tiefenbach bol prítomný na zásahu, pri ktorom zomrel človek: polícia prezradila detaily!; Čo bude s agresívnym policajtom? V kauze s C. ide do tuhého!; Súd rozhodol o osude policajta z brutálneho zásahu: Dostal sa C. z väzby na slobodu?; Obávaný policajt opustil brány väznice v Leopoldove: C. je na slobode!; Kontroverzný policajt C. už nesedí za mrežami: Takto spokojne opúšťal väzenie!; Kontroverzný muž zákona C. prvý deň na slobode: Navštívil kamošov na policajnej stanici!; Policajt z brutálneho zásahu prichytený: Takto C. nepoznáte!; Na obávaného policajta C. sa lepí smola: búračka!; Spravodlivosť existuje! C. po brutálnom zásahu ako policajt skončil, s uniformou sa môže rozlúčiť!; C. šokuje novým zamestnaním, jeho kolegovia krúčia hlavami: Je to poriadna irónia!; Kauza C. napreduje: Prokurátor už podal na ex policajta obžalobu! Žalobca dôvodil, že pre uvedené články je charakteristické, že je v nich vykresľovaný difamačne ako násilnícky, agresívny, neľudský, bezcharakterný, surový človek. Je označovaný ako brutálny, agresívny, obávaný, kontroverzný, škandalózný policajt, či policajt brutálneho zásahu. Jeho zákrok je nazývaný ako brutálny, tvrdý, agresívny. Články sú založené vo veľkej miere na nepodložených, nedostatočných a nepreukázaných informáciách, ktoré skresľujú pohľad čitateľov na jeho osobu i na predmetný policajtný zákrok, je v nich badať snahu o ovplyvnenie verejnej mienky a zmenu pohľadu na jeho osobu, ktorý bol do času policajtného zákroku hodnotený vždy pozitívne a ako policajt aj viackrát odmenený. V uvedených článkoch je porušená zásada prezumpcie nevinu, nakoľko sa o ňom píše ako o právoplatne odsúdenej osobe, odsúdeniahodným spôsobom i napriek tomu, že je doposiaľ v pozícii obvineného z trestného činu zneužitia právomoci verejného činiteľa a obmedzovania osobnej slobody, nie osoby právoplatne odsúdenej z týchto trestných činov. Namietal, že žalovaný zverejňoval jeho celé meno a priezvisko, jeho podobizeň, vek, teda osobné údaje, ktorými bol jednoznačne identifikovaný, údaje z jeho súkromného života, podobizeň jeho priateľky, zverejnené bez jeho súhlasu. Nebol právoplatne odsúdený, musí byť považovaný za nevinného a v takom prípade je aj právo na informácie obmedzené. Žiadal, aby súd rozhodol tak, že žalovaný je povinný zdržať sa uverejňovania článkov o ňom s nepravdivými a difamujúcimi výrokmi, ako aj uverejňovania jeho mena, priezviska a podobizeň; žalovaný je povinný do 5 dní od právoplatnosti rozsudku verejne sa mu ospravedlniť za neoprávnené zásahy do jeho práva na ochranu osobnosti, a to písomne, zverejnením dobre viditeľného, ničím neprekrytého ospravedlnenia veľkými tlačenými písmenami o veľkosti 13 mm (titulok) a 8 mm (text ospravedlnenia) na titulnej strane a nasledujúcej strane aktuálneho vydania denníka Nový čas a na internetovej stránke www.cas.sk, s nasledujúcim obsahom: „Ospravedlnenie C. C.“ Vydavateľstvo Ringier Axel Springer Slovakia, a.s., uverejnilo v denníku Nový čas a na internetovej stránke www.cas.sk o C. C. články, konkrétne: (vyššie uvedené články s dňom ich uverejnenia, poznámka sudcu), v ktorých boli v súvislosti s policajtným zákrokom C. C. vykonanom dňa 27.9.2014 v čase 9,30 hod. na Dolnozemskej ulici v Bratislave, uvedené o C. C. nepravdivé a difamačné informácie a zároveň bolo v týchto článkoch neoprávnene použité meno, priezvisko a fotografia - podobizeň C. C., ktoré hrubým spôsobom zasiahli do osobnostných práv - občianskej cti, ľudskej dôstojnosti a súkromia C. C.. Za uverejnenie týchto nepravdivých a difamačných informácií a za neoprávnené uverejnenie mena, priezviska a podobizeň C. C. a s tým súvisiace zásahy do občianskej cti, ľudskej dôstojnosti a súkromia C. C., sa vydavateľstvo Ringier Axel Springer Slovakia, a.s., C. C. ospravedľuje.“ V doplnenom podaní zo dňa 12.10.2015 (č.l. 57

spisu) žalobca žiadal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 60.000,- € titulom náhrady nemajetkovej ujmy do 5 dní od právoplatnosti rozsudku i na náhradu trov konania a právneho zastúpenia.

2. Skutkový stav mal súd prvej inštancie preukázaný výsluchom strán sporu a svedka M. F., obsahom článkov a reakcií verejnosti, prehratím videozáznamu z policajného zásahu žalobcu, obsahom pripojeného služobného spisu žalobcu z Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Žalobca zotrval na svojej žalobe, dodal že mediálnou štvanicou Nového času, ktorá prebiehala cca 3 roky na neho i jeho rodinu, mu bola spôsobená osobná a spoločenská ujma. Prišiel o svoju slobodu, prácu, byť len preto, že 13 rokov poctivo vykonával svoju prácu. Mal viac ako 1.000 zadržaných. K spornému policajnému zásahu uviedol, že je nevinný, bol pri jeho výkone napadnutý staršou pani A.. Vinnou Nového času sa nemohol jeden a pol roka zamestnať, teraz pracuje v Easy Taxi, sú s ním spokojní, čaká na koniec súdneho procesu a chcel by sa vrátiť k polícii. Sústavne bol prenasledovaný rôznymi narkomanmi, asociálmi, s ktorými prišiel ako policajt do styku, títo sa vyhrážali aj jeho rodine, napadli ho na ulici a vykrikovali, že si o ňom prečítali v Novom čase. Prenasledovali ho i novinári, ktorí boli okamžite prítomní pri jeho dopravnej nehode. Video nebolo úplné, bolo s ním manipulované zo strany údajných poškodených, čo preukázalo aj znalecké dokazovanie. Nie je na ňom zachytené jeho napadnutie zo strany staršej pani A., ktorá sa mu neskôr za to ospravedlnila. Jeho kolega B. hovoril nepravdy, predal ho za funkciu na Inšpekciu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Bolo to vykonané na policajnú objednávku, pretože p. Galko bol vtedy proti p. Kaliňákovi, ktorý ho suspendoval, aby sa ochránil. Žalovaný tvrdil, že hodnotiace úsudky, ktoré boli vyslovené v namietaných článkoch, mali reálny skutkový základ. Žalobca bezdôvodne použil hrubú silu voči bezbrannej žene, zaobchádzal s ňou nešetrne a spôsobom, ktorý vyvolal pohoršenie verejnosti. Novinári majú právo vyjadriť sa takýmto spôsobom vo vzťahu k použitiu sily zo strany verejného činiteľa. Vodička bola žalobcom zastavená len z dôvodov osvedčenia STK. Absolútne tu chýba proporcionálna použitých donucovacích prostriedkov. Ako neprímeraný zhodnotil zásah i samotný minister vnútra Slovenskej republiky a bezpečnostný analytik V. D.. Poprel tvrdenia žalobcu, že bol z jeho strany prenasledovaný, ako aj že účelom uverejnenia namietaných článkov bolo ovplyvňovanie verejnej mienky v neprospech žalobcu. Primárnym motívom konania žalovaného bolo informovanie verejnosti o otázkach verejného záujmu. Z jeho strany nedošlo ani k porušeniu princípu prezumpcie nevinoty, pretože žalobca bol vždy označený ako obvinený, podozrivý, či obžalovaný, takže bolo uvedené jeho konkrétne procesné postavenie, v ktorom sa práve nachádzal. Bola mu daná možnosť vyjadriť sa k predmetnej udalosti, pričom jeho vyjadrenie, že „je to hlúposť“, bolo uverejnené v článku zo dňa 16.10.2014. Svedok M. F. uviedol, že ako novinár „na voľnej nohe“ pracuje a píše články pre žalovaného, písal články aj o žalobcovi v čase, keď sa na verejnosť dostal jeho incident. Čerpal informácie predovšetkým zo zverejneného videa, vyjadrení Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave, išlo o e-mailovú korešpondenciu. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky najskôr napísalo, že skutok prešetruje, potom že žalobca bol obvinený zo zneužívania právomoci, ďalej že už nie je policajt, že bol prepustený a napokon že bol obžalovaný zo zneužívania právomoci. Po vzhliadnutí videa má za to, že išlo o brutálny zásah proti žene, ktorá nespáchala žiadny trestný čin, nebol dôvod na to, aby sa takto postupovalo voči niekomu, kto napríklad nemal pri sebe občiansky, alebo vodičský preukaz. Na videu bolo vidno ako žalobca ženu silno stlačil, jej pri tom spadli okuliare, vyzeralo to, ako keby ju vtláčal do kufra auta, pričom ona kričala. Konanie žalobcu bolo neprímerané. On mal aj osobnú skúsenosť s predvedením, ale nič podobné sa mu nestalo. Záujmom, ktorý sledoval pri písaní článkov, bolo poukázať na brutalitu pri policajných zásahoch. Voči žalobcovi nebol zaujatý pri písaní článkov. Jeho kolegovia v rámci rozhovorov o ňom uviedli, že bol dobrý policajt, ale nechápali prečo sa tak zachoval. Články o žalobcovi písali v tíme, v ktorom mali rozdelené úlohy, jeho úlohou nebolo vyzvať žalobcu na vyjadrenie sa. Ak ide o verejne činnú osobu, je bežné napísať aj jej meno a priezvisko, musí sa však dodržať zásada prezumpcie nevinoty. V žiadnom článku o žalobcovi sa neuvádza, že zneužil svoju právomoc, písalo sa o ňom len ako o podozrivom, obvinenom, obžalovanom. Aj keby zásahu žalobcu predchádzalo niečo, čo na videu zobrazené nebolo, i tak nebol na takýto zákrok dôvod, naviac tam bol aj jeho kolega, ktorý nezasahoval vôbec. Povinnosťou novinára je upozorňovať na spôsob takýchto zákrokov, za ním už nasleduje len strelba na podozrivých. Žiadny iný orgán, iba žalobca sám tvrdí, že bol predtým napadnutý. Prvoinštančný súd uviedol, že žalobca v priebehu konania navrhol v rámci prostriedkov procesného útoku aj výsluch svedkov Q. C., V. S., V. W., J. N. a F. W., sú to autori viacerých článkov o ňom, avšak ich identifikačné údaje poskytnúť nevedel, preto žiadal, aby súd postupoval podľa § 197 ods. 2 C.s.p. Uvedení navrhnutí svedkovia mali preukázať, či ich tvrdenia v článkoch sú naozaj ich vlastnými tvrdeniami, alebo ide o nepravdivé informácie zverejnené žalovaným. Na návrh žalovaného vykonal dokazovanie spustením videozáznamu na CD nosiči zo sporného služobného zákroku, žalobca

namietol, že ide len o časť zákroku, ktorá je vytrhnutá z celkového kontextu, z dôvodu ktorého žiadal, aby video bolo považované za nezákonný dôkaz, ako bolo konštatované aj v trestnom konaní. Jeho dáta je potrebné porovnať s dátami, ktoré sú na videu v trestnom konaní, aby bolo zrejmé, či ide o autentické video a či nebolo pozmeňované. Žalovaný tvrdenia o upravovaní videozáznamu poprel, ide o video totožné s tým, ktoré bolo na internete a je naďalej prístupné verejnosti, obsah záznamu korešponduje s tým, čo vypovedali svedkovia v trestnom konaní a v konaní o prepustení žalobcu zo služobného pomeru.

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 11, § 12 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 13 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka, čl. 10 ods. 1, ods. 2, ods. 3, čl. 17 ods. 1, ods. 2, ods. 4 Listiny základných práv a slobôd, čl. 8 bod 1., čl. 10 bod 1., bod 2. Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, čl. 19 ods. 1, čl. 26 ods. 1, ods. 2, ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a dôvodil nedôvodnosťou žaloby. Poukázal na to, že právo na ochranu osobnosti predstavuje inštitút, v rámci ktorého sú nedeľne chránené jednotlivé čiastkové práva zabezpečujúce občianskoprávnu ochranu konkrétnych stránok osobnosti fyzickej osoby. Predmetom ochrany sú jednak nemateriálne hodnoty a stránky osobnosti človeka, ako je napr. meno, česť, dôstojnosť, súkromie, telesná integrita, a jednak prejavy osobnej povahy, napr. podobizne, obrazové a zvukové záznamy. Otázkou prípadného negatívneho dotknutia týchto čiastkových práv v rámci práva na ochranu osobnosti treba u každého z nich posudzovať samostatne. Predmetom konania v prejednávanej veci bola ochrana osobnostných práv žalobcu v zmysle vyššie uvedených zákonných ustanovení, pričom žalobca predovšetkým namietal, že žalovaný ho vo svojich článkoch uverejnených v denníku Nový čas a na svojej internetovej stránke www.cas.sk vykresľoval difamačne výrazmi ako brutálny, agresívny, násilnícky, neľudský, bezcharakterný, surový človek, obávaný, kontroverzný a škandalózný policajt, či policajt brutálneho zásahu. Informácie boli podľa žalobcu založené na nedostatočných a nepreukázaných informáciách, ktoré skresľujú pohľad čitateľov na jeho osobu a je v nich badať snahu o ovplyvňovanie verejnej mienky a zmenu jej pohľadu, keďže bol dovedy ako policajt vždy pozitívne hodnotený a viackrát odmenený. Žalobca namietal i porušenie zásady prezumpcie neviny, pretože je neprípustné označovať ho ako kriminálnika, zločinca a násilníka do času, kým jeho vinu právoplatne nepotvrdí súd. Do toho času je treba zdržať sa akejkoľvek spravodajskej úvahy uvedeného charakteru. Žalovaný pritom zverejnil aj celé jeho meno a priezvisko, vek a informácie z jeho rodinného života, vrátane podobizne jeho priateľky, čo všetko zasiahlo do jeho osobnostných práv. Žalovaný je vydavateľ periodickej tlače a z jeho statusu vyplýva vysoká miera ochrany slobody prejavu, práva i povinnosti poskytovať informácie o dôležitých otázkach verejného záujmu, preto bol oprávnený poskytnúť verejnosti aj informácie o skutku žalobcu a mal právo hodnotiť tento skutok a vyvolať tak verejnú diskusiu. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobcove tvrdenia o difamačných informáciách a nepravdách, ktoré mali u čitateľov vyvolať skresľujúci pohľad na jeho osobu, sú všeobecnými a nekonkrétnymi tvrdeniami, majúcimi prevažne charakter subjektívneho vnímania kontextu napadnutých článkov. Je ale potrebné dôsledne rozlišovať medzi skutkovými tvrdeniami a hodnotiacimi úsudkami. Kým pravdivosť a hodnovernosť skutkových tvrdení sa musí v konaní bezpečne preukázať, hodnotiace úsudky pod tento rámec nespádajú, pretože ide o názory a myšlienky subjektívneho charakteru, na ktoré má každý bez rozdielu právo, takže prieskumu, ani sankčnému postihu nepodliehajú, samozrejme za predpokladu, pokiaľ ide o ich šírenie médiami, že majú svoj základ v reálnej skutočnosti. Žalobca v priebehu konania neoznačil, ktoré konkrétne tvrdenia v uverejnených článkoch sú nepravdivé, či pravdu skresľujúce, pričom ani nepreukázal, že skutkovými informáciami, ktoré sú v nich uvedené, bola porušená zásada prezumpcie neviny. V článkoch sú uvedené informácie o priebehu vyšetrovania skutku, ktorý sa stal predmetom verejného záujmu, pričom žalobca ako jeho aktér je označený jeho konkrétnym procesným postavením (napr. podozrivý, obvinený, obžalovaný), vyplývajúcim z aktuálneho stavu konania, v ktorom sa práve nachádzal. Žalovaný čerpal z oficiálnych zdrojov, ktoré zväčša aj konkretizoval, alebo citoval; túto skutočnosť potvrdil i vypočutý svedok F.. Expresívne žalobcom namietané výrazy hodnotiace jeho osobu, či jeho skutok (napr. agresívny, tvrdý, surový, brutálny), vyplývajú z reálneho skutkového základu. Žalobca sa stal objektom verejného záujmu potom ako na verejnosť prenikol videozáznam, ktorý zachytáva časť jeho služobného zákroku pri cestnej kontrole motorového vozidla vodičky V. A., pri ktorej bola ako spolujazdkyňa aj jej dcéra V. A.. Predmetný skutok sa okamžite stal predmetom záujmu médií, politikov, odborníkov a čitateľov, t.j. širokej verejnosti, zároveň sa stal predmetom prešetrovania inšpekciou Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a následne orgánov činných v trestnom konaní. Žalobca bol najskôr prešetrovaný, následne právoplatne prepustený zo služobného pomeru, obvinený a napokon obžalovaný zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa a obmedzovania osobnej slobody. Spôsob vykonania zákroku, ako bol

zachytený na predmetnom videozázname, bol zo strany žalovaného v článkoch označený za brutálny, násilný, agresívny, tvrdý, či surový. V tomto smere išlo o hodnotiace úsudky novinárov, ktoré posúdil ako prípustné, nakoľko charakterizujú spôsob, akým žalobca zákrok vykonal vo vzťahu k osobám, ktoré kontroloval a vo vzťahu k dôvodu a príčine, pre ktorú zákrok vykonal. Takéto hodnotenie považuje za spoločensky prospešné, nakoľko burcuje verejnú mienku, vyvoláva celospoločenskú diskusiu a v konečnom dôsledku je prostriedkom alebo nástrojom riešenia určitého problému v oblasti spoločenských vzťahov. Žalobca bol v čase zákroku policajt, teda verejný činiteľ, svojim konaním sa stal objektom verejného záujmu. Vychádzajúc z rozhodnutí najvyšších súdnych autorít odčitovaných žalovaným v rámci použitia prostriedkov procesnej obrany sa zo závermi a právnymi vetami v nich uvedenými v celom rozsahu stotožnil a aplikoval ich v prejednávanej veci. Žalobca ako verejný činiteľ, musí zniesť väčšiu mieru kritiky a zásahu do svojich osobnostných práv, než akákoľvek iná súkromná osoba, ktorá objektom verejného záujmu nie je. Tento jeho status vyplýva z funkcie, ktorú zastával, pretože nie je bez významu, že ide o funkciu, ktorej prostredníctvom plnil dôležité úlohy štátu v oblasti bezpečnosti a verejného poriadku. Právomoci, ktoré mu boli na tomto úseku zverené, mu neumožňujú správať sa hrubo, či neslušne, pretože takéto správanie môže byť predmetom kritiky a odsúdenia. Rovnako tak môže byť aj predmetom pochvaly a uznania v prípade, ak sa správa slušne a korektne v každej situácii. Ak si potom žalobca zvolil prvú z uvedených možností, potom si kariéru i smerovanie v živote, či stratu súkromia ovplyvnil predovšetkým sám svojim chovaním, takže nešlo o následky konania žalovaného. Prvoinštančný súd ďalej uviedol, že predmetom tohto konania nebolo vyhodnotenie služobného zákroku žalobcu z pohľadu jeho zákonnosti či nezákonnosti, pretože táto skutočnosť je predmetom prebiehajúceho a doposiaľ neskončeného trestného konania. Predmetom prejednávanej veci sa stala skutočnosť, či hodnotiace úsudky žalovaného uvedené v článkoch a predovšetkým v ich titulkoch, boli adekvátne vo vzťahu k spôsobu vykonania tohto zákroku, t.j. či mali reálny základ. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania, najmä zo zohľadnenia videozáznamu zachytávajúceho časť zákroku, ktorého priebeh žalobca nespochybnil (žalobca iba namietal, že video nezachytávalo udalosti ktoré sa odohrali pred spustením nahrávania zo strany dcéry vodičky) mal za to, že hodnotiace úsudky žalovaného vo vzťahu k spôsobu vykonania zákroku boli adekvátne. Novinári majú právo vo svojich článkoch a titulkoch preháňať, šokovať, dokonca i urážať a provokovať. Môžu používať i expresívne výrazy, ak majú za to, že to pomôže v plnení úloh tlače robiť tzv. „strážneho psa“ demokracie. Nestotožnil sa s tvrdením žalobcu, že žalovaný porušil v namietaných článkoch zásadu prezumpcie neviny. Z článkov vyplýva, že žalobca je v nich vždy označovaný podľa jeho aktuálneho procesného postavenia v prebiehajúcich konaniach, ako suspendovaný, zadržaný, prepustený zo služobného pomeru, obvinený a obžalovaný. Ak sa žalobca domnieva, že ak žalovaný vyhodnotil jeho služobný zákrok ako surový, brutálny, tvrdý, agresívny, označil ho tým zároveň za zločinca a kriminálnika, s takýmto nelogickým záverom nie je možné sa stotožniť. Žalobca napokon ani konkrétne neoznačil, kde a v ktorom článku mali takéto závery zo strany novinárov zaznieť. Rovnako ani použitie celého mena a priezviska žalobcu, jeho fotografie, ako osoby, ktorá sa stala predmetom verejného záujmu, nie je porušením práva na ochranu osobnosti. Ako už uviedol, žalobcov služobný zákrok sa stal predmetom verejnej diskusie a predmetom spravodajstva o dôležitej otázke verejného záujmu a v týchto prípadoch ide o bežný postup médií i v iných obdobných prípadoch. Poukaz žalobcu na niektoré obdobné policajné zákroky, o ktorých žalovaný informoval inak, nie je namieste, pretože žalovaný má možnosť voľby svojho postupu podľa toho, aký význam má informácia, ktorú verejnosti v rámci spravodajstva ide sprostredkovať. Ani uvedenie veku, ktorý žalobca dosiahol v jeho celkovom číselnom vyjadrení nie je predmetom ochrany, keďže predmetom ochrany osobných údajov je dátum narodenia, rodné číslo, ale túto informáciu žalovaný verejnosti nesprostredkoval. Navyše zverejnenie údajov o osobe žalobcu, či jeho fotografie, mal žalovaný aj tzv. spravodajskú licenciu, ktorá vyplýva z ustanovenia § 12 ods. 3 Občianskeho zákonníka, takže nepotreboval jeho súhlas. K ďalším uverejneným informáciám zo súkromného života žalobcu, napríklad, že má priateľku, ktorej fotografiu žalovaný zverejnil dôvodil, že táto skutočnosť by sa teoreticky mohla stať predmetom ochrany tejto dotknutej osoby, hoci tým, že bola na verejnosti so žalobcom ako objektom verejného záujmu, dobrovoľne vstúpila do tohto sledovaného verejného priestoru, takže aj jej stupeň ochrany sa tým stal nižšie postaveným. Napokon, ak žalovaný priniesol aj iný pohľad na žalobcu, než ten, ktorý prezentoval v rámci sporného služobného zákroku, treba to považovať za snahu o objektivizáciu pohľadu verejnosti na osobu, ktorá sa stala objektom jej záujmu. Pri strete dvoch ústavne chránených práv, a to práva na slobodu prejavu a práva na ochranu osobnosti, pri rozhodovaní o tom ktorému z nich dá prednosť, vychádzal i z metodiky Ústavného súdu Slovenskej republiky (na ktorú žalovaný tiež poukázal) uvedenej v jeho náleze pod sp.zn. II. ÚS 326/09. V zmysle tejto metodiky stret posúdil nasledovne: 1. KTO - žalovaný je vydavateľ tlače, teda má privilegované postavenie z

hľadiska ochrany slobody prejavu a povinnosti poskytovať verejnosti informácie o dôležitých otázkach verejného záujmu. Novinári majú právo i povinnosť slobodne šíriť informácie a myšlienky týkajúce sa všetkých záležitostí verejného záujmu a požívajú tak vyšší stupeň ochrany. V tomto prípade sa hranica medzi dvomi rovnocennými právami posúva na stranu slobody prejavu; 2. O KOM - žalobca bol policajt, verejný činiteľ, vykonávateľ právomocí, ktoré mu boli štátom zverené pre úsek bezpečnosti a ochrany verejného poriadku. Ako verejný činiteľ musel rátať s tým, že výkon jeho právomocí bude pod drobnohľadom verejnosti a teda musí zniesť oveľa väčšiu mieru kontroly a kritiky, než bežný občan. Rozsah jeho ochrany je užší, než rozsah ochrany bežných súkromných osôb, musí znášať väčšiu mieru zásahov do svojich osobnostných práv. Aj tu sa hranica ochrany posúva na stranu slobody prejavu; 3. ČO - dôležitou otázkou verejného záujmu bola činnosť štátneho orgánu a spôsob, akým vykonáva na úseku bezpečnosti a ochrany verejného poriadku. Novinári majú právo túto činnosť hodnotiť, majú právo i preháňať, šokovať, či urážať, majú právo kritizovať, pretože činnosť štátnych orgánov podlieha kontrole verejnosti, ktorej novinári informácie o tejto činnosti sprostredkovávajú. I tu sa hranica ochrany posúva na stranu slobody prejavu; 4. KDE - namietané články mali širokú publicitu, keďže boli zverejnené v najčítanejšom denníku Nový čas s celoslovenskou pôsobnosťou. Ak je však autorom namietaných článkov novinár, majúci privilegované postavenie, pričom články boli spôsobilé prispieť k verejnej debate o dôležitej otázke verejného záujmu, toto privilegium neutralizuje kritérium miesta ich uverejnenia. Hranica ochrany sa tiež posúva na stranu slobody prejavu; 5. KEDY- informácie boli poskytnuté aktuálne ihneď po zverejnení videozáznamu a následne boli vždy aktuálne podávané správy o priebehu celej kauzy a jej následkov na osobu žalobcu. Žalovaný má povinnosť poskytovať aktuálne informácie o dôležitých otázkach verejného záujmu, pretože informácie sú pominuteľným majetkom a časom strácajú na svojej hodnote. Hranica ochrany sa posúva na stranu slobody prejavu; 6. AKO - titulky a hodnotiace úsudky v článkoch mali expresívny charakter. Novinári však majú právo používať aj expresívne výrazy, majú právo preháňať, šokovať i urážať, ak to prispeje k diskusii a k riešeniu dôležitých otázok verejného záujmu. Hranice ochrany sa posúvajú na stranu slobody prejavu. Z uvedeného posúdenia stretu medzi právom na ochranu osobnosti a právom na slobodu prejavu podľa metodiky Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že hranica ochrany je na strane slobody prejavu, ktorej predstaviteľom je žalovaný. V tomto smere upriamil pozornosť na žalovaným citovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, Ústavného súdu Českej republiky, Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktoré závery na prejednávanej vec v plnom rozsahu aplikoval. Ďalej prvoinštančný súd uviedol, že považuje za neurčitý a nevykonateľný aj samotný petit žaloby, nakoľko je v časti znenia ospravedlnenia len všeobecný, nie je v ňom konkrétne uvedené, ktoré informácie z článkov sú difamačné, ktoré sú nepravdivé, pričom petit žaloby na ochranu osobnosti súd nemôže modifikovať, môže ho len akceptovať ako celok a pokiaľ čo i len časť z navrhovaného petitu je nedôvodná, musí ho ako celok zamietnuť. Ani výšku náhrady nemajetkovej ujmy žalobca nijako nezodôvodnil z hľadiska jej primeranosti a následkov tvrdeného zásahu žalovaného do jeho osobnostných práv, keď túto skutočnosť nepodložil žiadnymi dôkazmi, ani vykonanie takých dôkazov nenavrhol a ich neoznačil. Tvrdenie, že sa žalobca vinou žalovaného nemohol jeden a pol roka zamestnať, zostalo len v rovine tvrdenia. Ak by aj pripustil, že neoprávnený zásah médií do osobnostných práv konkrétnej osoby môže mať aj takýto závažný následok, túto skutočnosť by v konaní musel mať jednoznačne preukázanú konkrétnymi dôkazmi, pričom dôkazné bremeno má osoba, ktorá takúto skutočnosť tvrdí, u žalobcu len za predpokladu, že k zásahu do jeho osobnostných práv aj inak prišlo. Nevykonal žalobcom navrhované prostriedky procesného útoku, a to: a/ výsluch Róberta Kaliňáka, Ľubomíra Galka a Milana Žitného, pretože ich výsluch v zmysle vyššie uvedeného dokazovania by bol nadbytočný, títo svedkovia vzhľadom k meritu veci by nemohli priniesť žiadne relevantné skutočnosti, okrem svojho vlastného názoru na služobný zákrok žalobcu, ich prípadné hodnotiace úsudky nie sú pre súd relevantné; b/ výsluch V. a V. A., nakoľko by sa vedeli vyjadriť len k samotnému priebehu služobného zákroku, ktorý nebol predmetom konania; c/ výsluch Q. C., V. S., V. W., J. N., F. W. - autorov niektorých žalobcom neidentifikovaných článkov, keďže ich výsluchy by boli nadbytočné, nakoľko mali iba preukázať, či ich informácie a tvrdenia v článkoch sú ich vlastnými tvrdeniami, čo sa u nich ako u autorov predpokladá. Žalobca svedkov identifikoval iba menom, takže ich ďalšie identifikačné údaje by sa nedali zistiť ani z centrálného registra obyvateľov; d/ žalobca navrhoval, aby súd zaviazal žalovaného na predloženie počtu internetových vzhľadnutí jednotlivých článkov, ako aj počtu predaných kusov výtlačkov denníka Nový čas, tým sa malo preukázať, že žalovaný zámerne písal o žalobcovi s cieľom dosiahnuť na jeho úkor neprimeraný zisk; tento dôkaz nevykonal, pretože takýto úmysel žalovaného nebol v konaní preukázaný. Navyiac snaha žalovaného smerujúca k dosiahnutiu vysokej predajnosti tlače a tým aj zisku je celkom legitímna, rovnako ako skutočnosť, že k tomu účelu využil také znenie titulkov, ktoré čitateľov upútavali. Nevykonal ani niektoré dôkazy, ktoré navrhol žalovaný,

a to pripojenie príslušného trestného spisu žalobcu, v ktorom sú výpovede rôznych svedkov, keďže predmetom príslušného trestného konania je zákonnosť či nezákonnosť služobného zákroku žalobcu, čo nebolo smerodajné pre meritum tunajšej prejednávanej veci a jej priebeh by tým nepochybne skĺzol práve do tejto nepotrebné roviny. Žalobca niektoré dôkazy z uvedeného trestného konania do spisu založil, ale nepovažoval za potrebné ich oboznámiť práve z vyššie uvedených dôvodov. Ani skutočnosť, či predmetný videozáznam zo zákroku bol upravovaný a ako taký bol ako dôkaz nezákonný, nie je rozhodujúca. Aj táto skutočnosť tvorí penzum dôkazov potrebných výlučne pre trestné konanie. Časť zachyteného zákroku zverejneného na internete a prehratého aj na pojednávaní je autentická a túto skutočnosť ani sám žalobca nespochybnil, spochybnil len úplnosť tohto záznamu, keďže nezachytával udalosti, ktoré sa udiali pred zákrokom. Nakoniec nevykonal ani dokazovanie navrhnuté žalovaným smerujúce k výsluchu V. a V. A. z rovnakých dôvodov ako už uviedol pri zdôvodnení nevykonania tohto dôkazu na základe návrhu žalobcu. Z návrhu žalovaného na výsluch ďalších svedkov vypočul len svedka F. ako jedného z autorov článkov, pričom výsluch ďalších autorov už nepovažoval za potrebný, ale nadbytočný, keďže by sa ním iba potvrdili tie isté skutočnosti, ktoré uviedol svedok F.. Napokon žalovaný na výsluchu pôvodne ním navrhnutých svedkov v ďalšom priebehu konania ani nezotrval, vrátane výsluchu svedka B.. V konaní sa nestala spornou ani skutočnosť, že žalobca bol zo služobného pomeru prepustený. I keď príslušný služobný spis na návrh žalovaného zabezpečil, mal tým preukázané len to, že sa táto skutočnosť udiala a žalovaný o nej pravdivo informoval, žalobca sám uvedenú informáciu nepoprel a nenavrhol o nej vykonať dokazovanie. Prepustenie zo služobného pomeru je právoplatné, v súčasnosti je predmetom prieskumnej činnosti v správnom súdnictve, čo žiadna zo strán sporu nerozporovala. K námietke žalobcu v jeho záverečnej reči, že nevykonala tzv. predbežné prejednanie sporu, že neuviedol čo považuje za sporné a čo za nesporné, svoj predbežný právny názor, ani ktoré z dôkazov vykoná a ktoré nevykoná, odkázal na § 168 ods. 1 C.s.p. V danom prípade nenariadil predbežné prejednanie sporu, ale priamo prvé pojednávanie, keďže do toho času neboli zo strany žalobcu označené ani žiadne dôkazy, ktoré by mal súd vykonať a tieto boli navrhnuté až na prvom pojednávaní vo veci, takže nemohol vykonať ani predbežné právne posúdenie tejto veci bez posúdenia až následne navrhnutých dôkazov, pričom po prvom pojednávaní sa už predbežné prejednanie sporu, vychádzajúc zo znenia zákona, nevykonáva. Navyše žalobcovi žalovaný poskytol priestor na vyjadrenie sa k spornému zákroku, žalobca sa vyjadril a jeho vyjadrenie žalovaný uverejnil v článku zo dňa 16.10.2014. Nebolo potom preukázané tvrdenie žalobcu, že žalovaný mu neposkytol priestor na vyjadrenie sa a že zneužil skutočnosť, že policajti majú zákaz vyjadrovať sa k veci, ktorá sa stala predmetom vyšetrovania. Uverejnenie vyjadrenia žalobcu nasvedčuje opačnému záveru. Nemožno pripísať na ľarchu žalovaného, že uverejnil iba také vyjadrenie, aké mu žalobca poskytol a nemožno od neho ani vyžadovať, aby dôvod takéhoto vyjadrenia ďalej zisťoval; v tomto smere žalovaný nijako nepochybil. Na margo udalostí, ktoré sa u žalobcu udiali v súvislosti s jeho služobným zákrokom, ktorý sa stal predmetom verejného záujmu, prepustenia žalobcu zo služobného pomeru i jeho trestného stíhania konštatoval, že kontroverzný nebol len samotný spôsob vykonania služobného zákroku, z ktorého jednoznačne vyplýva, že žalobca nevie v záťažových situáciách zvládnuť svoje emócie, ale aj jeho následný postih, majúci negatívny dopad na jeho profesijný život. Žalobca bol ako policajt svojimi nadriadenými hodnotený vždy pozitívne a vo vzťahu k výsledkom aké dosahoval, bol viackrát odmenený. Je tak presvedčený, že jeho ojedinelé zlyhanie bolo možné riešiť i menej represívne, že jeho pozitívne schopnosti mohli byť na úseku polície využité aj inak a že policajti všeobecne by mali byť viacej školení na zvládanie obdobných záťažových situácií, vrátane profesionálnej pomoci odborníkov z odvetvia psychológie (teda nie len pravidelným absolvovaním psychotestov). Tento jeho názor však nič nemení na výsledku rozhodnutia v prejednávanej veci, pretože je nesprávny názor žalobcu, že to bol práve žalovaný, ktorý mu „zničil život“, keď tento svojimi informáciami v článkoch i za použitia expresívnych titulkov si len plnil svoju povinnosť informovať verejnosť o dôležitých otázkach verejného záujmu. Ak by totiž žalobca pri služobnom zákroku postupoval inak, nemusel sa stredobodom tohto záujmu vôbec stať.

3.2. Trovy konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 C.s.p. a plne úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ C.s.p. (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Uviedol, že považuje napadnutý rozsudok za vecne nesprávny, nezákonný a vo vzťahu k nemu za nespravodlivý i prekvapivý. Podľa platnej právnej úpravy je nepopierateľné, že každý, i keď je verejne známou osobou, má právo

domáhať sa ochrany voči zásahom do osobnostných práv a ochrany svojho súkromia. Žalovaný odo dňa 16.10.2014 uverejňoval v denníku Nový Čas a na internetovej stránke www.cas.sk o ňom články, v obsahu ktorých sa o ňom v súvislosti s policajným zákrokom zo dňa 27.9.2014 vyjadroval dehonestujúco/difamačne tak, že ho v článkoch označoval ako násilníka, neľudského, bezcharakterného, surového, brutálneho, agresívneho, kontroverzného a škandalózneho policajta a človeka, pričom tieto články publikoval v spojení s jeho podobizňou i celým jeho menom a priezviskom, v niektorých prípadoch aj s jeho vekom a bez jeho súhlasu informoval verejnosť o jeho súkromí, všetko na základe nepodložených, nedostatočných, či skreslených informácií negatívne ovplyvňujúcich a manipulujúcich verejnú mienku a pohľad na jeho osobu, hoci bol do času vykonania predmetného policajného zákroku hodnotený vždy pozitívne a ako policajt bol aj opakovane odmeňovaný. Keďže informácie zverejnené žalovaným o ňom predstavovali pokračujúci a stupňovaný útok smerujúci proti nemu spôsobilý v mysliach čitateľov, ale i u osôb, ktoré len prechádzali zrakom po titulnej strane denníka, navodiť dojem, presvedčenie, že je agresívny, bezohľadný a krutý človek, konajúci proti etike a morálke bez akejkolvek objektivizácie skutkového stavu, takže žalovaný svojím konaním zasiahol do jeho osobnostných práv. Po podaní žaloby ho prvoinštančný súd uznesením zo dňa 23.9.2015, č.k. 10 C 369/2015-50, vyzval na doplnenie a opravu neúplného podania v časti navrhovaného petitu tak, aby presne vyčíslil sumu, ktorej sa mieni domáhať titulom náhrady nemajetkovej ujmy a aby predložil potrebný počet rovnopisov, pričom v odôvodnení uznesenia bolo uvedené, že žalobný návrh nespĺňa náležitosti podania v zmysle § 42 ods. 3 O.s.p., pretože v žalobe absentuje presné vyčíslenie sumy, ktorej sa mieni domáhať titulom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch; v ostatnej časti žalobného návrhu ho na doplnenie alebo opravu z dôvodu nesprávnosti, neúplnosti alebo nezrozumiteľnosti podania podľa v tom čase platnej právnej úpravy § 43 ods. 1 O.s.p., ani § 129 C.s.p., účinného od 1.7.2016, až do rozhodnutia vo veci samej nevyzval. Domnieva sa, že ak súd prvej inštancie jeho žalobu zamietol z dôvodu neurčitosti a nevykonateľnosti, resp. nesprávnosti, neúplnosti alebo nezrozumiteľnosti podania, dopustil sa procesného pochybenia, keď ho nevyzval, aby svoje neúplné podanie v určenej lehote v súlade s § 43 O.s.p., resp. § 129 C.s.p. doplnil alebo opravil, čím by mohol neurčitosť alebo neúplnosť svojho podania odstrániť. Ďalej konštatoval, že zo strany prvoinštančného súdu mu bolo znemožnené právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim. Na preukázanie dôvodnosti žalobného návrhu, resp. neoprávnených zásahov do práv na ochranu osobnosti zo strany žalovaného, v žalobnom návrhu pravdivo uviedol všetky jemu známe skutočnosti, ako dôkazy označil a doložil jednotlivé články zverejnené žalovaným, obsah ktorých tvorili difamačné a pravdu skresľujúce vyjadrenia o ňom publikované s jeho podobizňou, menom, priezviskom, vekom a tiež články, kde bez jeho súhlasu žalovaný informoval verejnosť o jeho súkromí. Na prvom pojednávaní konanom dňa 1.6.2017 jeho právny zástupca požiadal súd o vypočutie svedkov Milana Žitného, Ľubomíra Galka a Róberta Kaliňáka, ktorí sa vyjadrovali k jeho osobe a žalovaný sa vo svojich článkoch opieral o ich vyjadrenia, ako aj V. a V. A., ktoré mali byť jeho konaním údajne poškodené. Zároveň v priebehu pojednávania v súvislosti s vyjadreniami sa žalovaného požiadal jeho právny zástupca súd, aby žalovaný uviedol počet internetových vzhľadnutí k jednotlivým článkom, počet predaných kusov jednotlivých výtlačkov svojho denníka, mená a priezviská autorov článkov a ďalej mená a priezviská osôb, ktoré sa v článkoch a k týmto článkom vyjadrovali, aby ich bolo možné vo veci vypočuť. Súd prvej inštancie uznesením vyhláseným na uvedenom pojednávaní, ktorým pojednávanie odročil na termín 3.10.2017, okrem iného, zaviazal právneho zástupcu žalovaného zabezpečiť na termín pojednávania výsluch jedného z navrhnutých svedkov - redaktorov. Na pojednávaní konanom dňa 3.10.2017 bol vo veci vypočutý žalovaným zabezpečený svedok M. F., ktorý však nebol autorom článkov, ktoré sa o ňom zverejnili, jeho svedectvo bolo účelové, pričom z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný a ním zabezpečený svedok uvádzali nepravdivé skutočnosti o autoroch článkov i o tom, kto predmetné články, ako a na akom skutkovom základe aj reálne vyhotovil. V kontexte týchto nepravdivých skutočností bolo zrejmé a súd prvej inštancie mal povinnosť vypočuť svedkov, a to reálnych autorov článkov, bez vypočutia ktorých nebolo možné objektívne verifikovať „hodnotiace úsudky“ konkrétneho autora dotknutých článkov, preto znova navrhol vypočuť ako svedkov redaktorov žalovaného, ktorí články o ňom aj reálne písali. Uznesením vyhláseným na pojednávaní konanom dňa 3.10.2017 bol zaviazaný jeho právny zástupca na predloženie návrhu na výsluch konkrétnych svedkov z tých svedkov, ktorých už navrhol s poukazom na to, čo chce ich svedeckými výpoveďami preukázať, zároveň zaviazal právnych zástupcov, aby si pripravili záverečné reči. V súlade s predmetným uznesením, podaním zo dňa 18.10.2017 predložil súdu návrh svedkov, ktorých žiadal na ďalšom pojednávaní vypočuť, pričom svedkov konkretizoval len menom a priezviskom, keďže nedisponoval ich ďalšími osobnými údajmi (adresa bydliska a dátum narodenia), z dôvodu ktorého požiadal súd, aby podľa § 197 ods. 2 C.s.p. označených svedkov predvolal z adresy evidovanej v registri

obyvateľov Slovenskej republiky. Napriek tomuto jeho návrhu prvoinštančný súd ním navrhované dokazovanie nevykonal a na pojednávaní konanom dňa 23.1.2018 uviedol, že ním navrhovaní svedkovia nie sú dostatočne identifikovaní, nie je uvedené čo výsluchom majú dosvedčiť alebo preukázať. Má preto za to, že súd prvej inštancie svojim postupom vážnym spôsobom porušil jeho právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim. Javí sa mu rozhodnutie prvoinštančného súdu, a to uznesenie zo dňa 3.10.2017, ktorým bol zaviazaný jeho právny zástupca na predloženie návrhu na výsluch svedkov, ako aj právni zástupcovia strán sporu k vyhotoveniu záverečných rečí ako predčasné, nesprávne až zmätočné, nakoľko nemohol dopredu predpokladať v akom rozsahu bude potrebné ďalšie dokazovanie v tomto sporovom konaní vykonať a či v kontexte s navrhovaným výsluchom svedkov bude možné uznesením vyhláseným na nasledujúcom pojednávaní ukončiť dokazovanie. Naviac súd prvej inštancie pred vyhlásením predmetného uznesenia neurčil, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré považuje za nesporné, ktoré dôkazy nevykoná a ani neuviedol svoje predbežné právne posúdenie veci a neurobil tak ani do rozhodnutia vo veci samej, čím sa dopustil procesného pochybenia. Uvedená povinnosť však súdu vyplýva priamo z ustanovenia § 181 ods. 2 C.s.p., v dôsledku čoho došlo postupom súdu prvej inštancie k znemožneniu realizácie jeho práva navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, pretože nemohol vedieť čo v danej právnej veci súd považuje za sporné a ani nepoznal predbežné právne posúdenie veci, keďže ho súd na pojednávaniach konaných dňa 1.6.2017, dňa 3.10.2017 a dňa 23.1.2018, vôbec neuviedol. Znemožnením realizácie jeho procesného práva postupom prvoinštančného súdu v spojení s nevykonaním navrhovaných dôkazov došlo vo vzťahu k nemu vážnym spôsobom k porušeniu práva na spravodlivý proces. Čo sa týka skutočnosti, že súd prvej inštancie sa v priebehu súdneho konania vôbec nevysporiadal s navrhovaným dokazovaním, neuviedol ktoré skutkové tvrdenia považuje za sporné a ktoré za nesporné, ktoré dôkazy nevykoná a ani neuviedol svoje predbežné právne posúdenie veci, túto konštatoval jeho právny zástupca i v obsahu záverečnej reči na pojednávaní konanom dňa 23.1.2018, pričom zároveň uviedol, že mu nie je zrejmé na základe čoho súd vôbec vyzval strany sporu na záverečné reči a tento postup súdu považuje za vážne procesné pochybenie, ktorým odňal účastníkovi konania možnosť konať pred súdom. Nestotožnil sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia uvedeným v bode 84. z dôvodu, že prvoinštančný súd pochybil a zvolil nesprávny procesný postup. Vzhľadom k tomu, že v dôsledku nesplnenia povinnosti súdu prvej inštancie podľa § 181 ods. 2 C.s.p. nepoznal, ani nemohol poznať, ktoré zo skutkových tvrdení považuje súd za sporné, ktoré za nesporné a ako predbežne vec právne posudzuje, nemohol v spore ani riadne uplatňovať svoju vlastnú procesnú aktivitu a v rámci prostriedkov procesnej obrany a procesného útoku vecne a účinne dokazovať svoje skutkové tvrdenia a na ich preukázanie navrhovať dôkazy a zároveň ani predvídať rozhodnutie súdu vo veci samej, keďže napriek tomu, že žaloba bola zamietnutá pre jej neurčitosť, prvoinštančný súd ho nevyzval na doplnenie alebo opravu svojho podania, v dôsledku čoho považuje napadnuté rozhodnutie aj za prekvapivé. Na margo procesného pochybenia súdu prvej inštancie poukázal aj na nesprávne realizovanú poučovaciu povinnosť súdu, keď na pojednávaní konanom dňa 1.6.2017 nesprávne poučil jeho právneho zástupcu o možnosti podania odvolania proti uzneseniu vyhlásenom na tomto pojednávaní a ktorým bola jeho právnenému zástupcovi uložená poriadková pokuta vo výške 350,- €. Proti uloženiu poriadkovej pokuty podal jeho právny zástupca ústavnú sťažnosť z dôvodu nesprávneho poučenia, keď následne v písomnom vyhotovení uznesenia už bolo uvedené správne poučenie (proti uzneseniu odvolanie nie je prípustné). Uznesenie tvoriace obsah zvukového záznamu a zápisnice o pojednávaní zo dňa 1.6.2017 tak odporuje písomnému uzneseniu, takže ide o nulité rozhodnutie súdu, ktorým sa nie je možné riadiť. Na pojednávaní konanom dňa 23.1.2018 následne prvoinštančný súd uviedol, že nesprávne poučenie jeho právneho zástupcu vo veci predmetného uznesenia bol omyl, ktorý sa stať môže. V kontexte s vyššie uvedenými pochybeniami súdu prvej inštancie uviedol, že prvoinštančný súd na pojednávaní konanom dňa 23.1.2018 vykonal na návrh žalovaného dôkaz - videozáznam zo zákroku polície zo dňa 27.9.2014 napriek jeho námietke, že video bolo považované za nezákonný dôkaz, čo bolo konštatované aj v trestnom konaní a nie je zrejmé, či video nebolo pozmeňované a je proti tomu, aby si súd na základe tohto videa utvoril nesprávnu domnienku. Má preto za to, že zo strany prvoinštančného súdu došlo nielen k nesprávnenému vyhodnoteniu zákonnosti tohto dôkazu, ale i k nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaného dôkazu. Za pochybenie súdu považuje aj tú skutočnosť, keď na pojednávaní konanom dňa 23.1.2018 po záverečných rečiach právnych zástupcov strán sporu a jeho vyjadrení, napriek tomu, že zo strany súdu prvej inštancie nebolo vyhlásené uznesenie o skončení dokazovania, vyzval strany sporu a právnych zástupcov strán, aby za účelom následného vyhlásenia rozsudku opustili pojednávaciu miestnosť s tým, že ich na vyhlásenie rozsudku následne zavolá a uznesenie o skončení dokazovania vyhlásil až po návrate strán sporu a ich právnych zástupcov do pojednávacej miestnosti priamo pred samotným vyhlásením rozsudku vo

veci samej. V súvislosti so zásahom do jeho osobnostných práv a motívom zverejnenia predmetných difamačných článkov v spojení s uvedením jeho mena, priezviska, fotografií, veku sa domnieva, že účelom zverejnenia článkov zo strany žalovaného nebolo spravodajstvo alebo poskytnutie informácií významných pre širokú verejnosť, ale snaha aj za cenu neodsúhlaseného, neetického a protiprávneho jeho medializovania, zvýšiť čítanosť periodika a finančný prospech vydavateľa, pričom „hodnotiace úsudky“ autorov článkov vychádzali výlučne z videozáznamu, ktorý neobsahoval celý priebeh udalosti, iba jej časť a o ktorého zákonnosti ako dôkazu sú pochybnosti, keďže aj v trestnom konaní bola konštatovaná nezákonnosť tohto videozáznamu. Súd prvej inštancie ani nedocenil stupeň intenzity tohto zásahu a jeho následky. Právo na ochranu osobnosti predstavuje inštitút, v rámci ktorého sú nedielne chránené jednotlivé čiastkové práva zabezpečujúce občianskoprávnu ochranu konkrétnych stránok osobnosti fyzickej osoby. Predmetom ochrany sú jednak nemateriálne hodnoty a stránky osobnosti človeka (meno, česť, dôstojnosť, súkromie, telesná integrita a pod.), jednak prejavy osobnej povahy (napr. podobizne, zvukové záznamy). Otázkou prípadného negatívneho dotknutia týchto čiastkových práv v rámci práva na ochranu osobnosti treba u každého z nich posudzovať samostatne. Nutnosť zohľadňovania práva na slobodu prejavu neznamená zároveň rezignáciu práva na ochranu osobnosti priznanej každému Ústavou Slovenskej republiky a uspokojovanie túžby po senzácii alebo dokonca škandalizácii považuje za neprípustné. Odvolaciemu súdu preto navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

5. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za správny, zákonný po procesnoprávnej i hmotnoprávnej stránke a odvolanie žalobcu považuje za neopodstatnené. K odvolacej námietke žalobcu, že jedným z dôvodov, pre ktorý bola žaloba zamietnutá bolo, že žalobný návrh v časti požadovaného zadosťučinenia bol neurčitý a nevykonateľný, keďže v ňom nebolo konkrétne uvedené, ktoré informácie z článkov sú difamačné, resp. ktoré sú nepravdivé, pričom ho prvoinštančný súd nevyzval na opravu žaloby a tým mu znemožnil realizovať procesné právo vykonať opravu žaloby, konštatoval, že uvádzaný dôvod zamietnutia žaloby (v časti ospravedlnenia) je len sekundárny. Súd prvej inštancie primárne zamietol žalobu nie z dôvodu neurčitosti a nevykonateľnosti žalobného návrhu, ale z dôvodu že bola vecne (materiálne) neopodstatnená. Navyše súd prvej inštancie nebol povinný žalobcu vyzývať na odstránenie vady spočívajúcej v tom, že žalobný návrh v časti ospravedlnenia neobsahuje špecifikáciu informácií uverejnených v článkoch, ktoré sú difamačné, resp. nepravdivé s poukazom na ustanovenia § 43 O.s.p. a § 129 ods. 1 C.s.p. Poukázal na to, že nesprávne podanie je podanie, ktoré síce obsahuje náležitosti podania, ale niektorá z náležitosti podania je formulovaná nesprávne. Tak tomu bolo v prípade, kedy sa síce žalobca domáhal priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ale v žalobe neuviedol jej výšku, preto ho prvoinštančný súd vyzval na odstránenie tejto vady, nemohol ho však už poučiť o tom, akú výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch môže požadovať, pretože takéto poučenie by malo hmotnoprávny charakter. Pojmy „neúplnosť“, „nesprávnosť“ alebo „nezrozumiteľnosť“ je potrebné vykladať výlučne z procesnoprávneho hľadiska. Súd prvej inštancie nepochybil, ak žalobcu nevyzval na doplnenie namietaných informácií do textu ospravedlnenia, nakoľko obsah a formulácia ospravedlnenia je výlučnou záležitosťou žalobcu vzhľadom na dispozičnú zásadu a nie je právom a ani povinnosťou súdu v tomto smere žalobcu poučovať. Tvrdenie žalobcu v jeho odvolaní ohľadne svedka F., ktorý nebol autorom článkov, ktoré boli zverejnené, a ktorého výpoveď bola údajne účelová, pričom tento svedok i on mali uvádzať nepravdivé informácie o autoroch článkov, považuje za nepravdivé. Uvedený svedok vo svojej výpovedi uviedol, že: „Písal som aj články o žalobcovi, keď sa na verejnosť dostal jeho incident. Písal som niekoľko takýchto článkov. Čo sa týka zdrojov týchto článkov, čerpal som predovšetkým zo zverejneného videa, ďalej z vyjadrení MV SR a KR PZ v BA ...“, z čoho je zrejmé, že bol autorom (niektorých) žalobcom namietaných článkov. Žalobca svoje tvrdenie, že výpoveď tohto svedka bola účelová nekonkretizoval, preto už len z tohto dôvodu je neopodstatnená a irelevantná. Žalobca nespochybnil a nevyvrátil žiadne konkrétne tvrdenie svedka, rovnako tak nie je jasné, z čoho žalobca vyvodzuje, že on a svedok F. mali uvádzať nepravdivé informácie o autoroch článkov. K tvrdeniu žalobcu v odvolaní, že súd prvej inštancie nevykonaním navrhnuté dôkazy uviedol, že súd nie je povinný vykonať dôkazy navrhnuté niektorou zo strán. Dôvody, pre ktoré súd dôkazy nevykonaním, musí uviesť v odôvodnení. Jedným z relevantných dôvodov, pre ktoré súd nemusí vykonať navrhnuté dôkazy je skutočnosť, že nie sú potrebné na zistenie skutkového stavu potrebného pre rozhodnutie (napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 51/2012). To, že výsluch žalobcom navrhnutých svedkov nie je potrebný na zistenie skutkového stavu potrebného pre rozhodnutie, prvoinštančný súd výstižne odôvodnil v bode 82. napadnutého rozsudku, k čomu nemá čo dodať. Výsluch žalobcom navrhnutých svedkov nebol potrebný pre zistenie skutkového stavu, pretože ich výsluch (T., C., V., V. A., V. A.) a autorov článkov

vzhľadom na obsah žaloby, keď žalobca namietal hodnotiace úsudky týkajúce sa toho, ako vykonáva služobný zákrok na videozázname, kde je služobný zákrok zachytený, skutočne nebol potrebný pre zistenie skutkového stavu. Podstata rozhodnutia vo veci totiž spočívala v tom, či hodnotiace úsudky napadnuté žalobcom mali skutkový základ alebo nie. Skutkový základ predstavoval videozáznam, ktorý zachytával služobný zákrok vykonaný žalobcom. Dodal, že žalobca v odvolaní relevantným spôsobom nespochybnil úvahy súdu prvej inštancie, na základe ktorých dospel k záveru, že obsah videozáznamu bol dostatočným skutkovým základom pre vyslovenie hodnotiacich úsudkov. Nestotožnil sa ani s odvolacou námietkou žalobcu, že prvoinštančný súd nepostupoval podľa § 181 ods. 2 C.s.p., v dôsledku čoho mu znemožnil realizáciu jeho procesných práv do tej miery, že tým porušil jeho právo na spravodlivý proces a odňal mu možnosť konať pred súdom, keďže mu údajne nesprávnym procesným postupom bola znemožnená realizácia práva navrhovať svedkov, resp. dôkazy a vyjadrovať sa k nim, pretože k odňatiu možnosti konať pred súdom nedošlo. Aj keby súd nepostupoval podľa § 181 ods. 2 C.s.p., nemá to nič spoločné s výkonom procesných práv strany sporu, nakoľko má totiž zásadne počas celého konania právo skutkovo i právne argumentovať, navrhovať dôkazy a podobne. Bez ohľadu na to, či sudca postupuje podľa § 181 ods. 2 C.s.p. alebo nie, neodníma tým právo sporovej strane na realizáciu jej procesných práv. Procesná povinnosť súdu podľa § 181 ods. 2 O.s.p. nie je a nemôže byť absolútna, najmä nemôže nahrádzať vlastnú procesnú aktivitu strán konania, a to predovšetkým žalobcu. Zdôraznil, že žalobcovi, súc zastúpeného advokátom, muselo byť zrejmé, že predmetom (podstatou) sporu je to, či hodnotiace úsudky (brutálny, surový, obávaný...) majú skutkový základ alebo nie. Od toho závisela odpoveď na otázku, či sú hodnotiace úsudky realizáciou slobody prejavu alebo naopak porušením práva žalobcu na ochranu osobnosti. Podstatou sporu tak bolo právne posúdenie, čo je zrejmé i z obsahu napadnutého rozhodnutia, keď žalobcovi muselo byť jasné vzhľadom na jeho obranu (žalovaného), že opiera prípustnosť hodnotiacich úsudkov predovšetkým o obsah videozáznamu. Žalobca vedel, resp. musel vedieť, že svoju procesnú aktivitu musí zamerať proti tomuto dôkazu, čo aj urobil, pričom namieta jeho zákonnosť, jeho neúplnosť a to, že sa so záznamom manipulovalo (prvoinštančný súd sa s týmito námietkami vysporiadal). Potom v žiadnom prípade nemohlo dôjsť k znemožneniu realizácie procesných práv žalobcu, ktoré v skutočnosti aj v plnom rozsahu realizoval a už vôbec nie v miere, ktorá by porušovala právo žalobcu na spravodlivý proces, takže napadnuté rozhodnutie nemohlo byť v žiadnom prípade pre žalobcu prekvapivé. Argumentácia žalobcu v jeho odvolaní týkajúca sa opravného prostriedku proti uzneseniu o uložení poriadkovej pokuty je vo vzťahu k napadnutému rozsudku úplne irelevantná, nakoľko sa správnosti a zákonnosti napadnutého rozhodnutia z hľadiska procesnoprávneho alebo hmotnoprávneho v žiadnom prípade nedotýka. Za neopodstatnenú považuje aj odvoláciu námietku žalobcu o údajnom nesprávnom vyhodnotení dôkazu, a to videozáznamu zo služobného zákroku žalobcu voči V. A. a V. A., ktorý bol v trestnom konaní údajne vyhodnotený ako nezákonný. Žalobca túto svoju námietku žiadnym spôsobom nekonkretizoval a neuviedol konkrétny dôvod, pre ktorý by mal byť videozáznam považovaný za nezákonný dôkaz. Ten nevyplýval ani z dokumentov týkajúcich sa trestného konania vedeného proti žalobcovi alebo z dokumentov týkajúcich sa konania o prepustenie žalobcu zo služobného pomeru. Ak by aj bola pravda, že videozáznam bol v trestnom konaní údajne vyhodnotený ako nezákonný, z ničoho nevyplýva, že je pre civilné sporové konanie úplne irelevantný, keďže súd v civilnom sporovom konaní samostatne hodnotí zákonnosť navrhnutých alebo predložených dôkazov. Z dokumentov týkajúcich sa trestného konania vedeného proti žalobcovi nevyplývalo, že by súd videozáznam považoval za nezákonný dôkaz, ani z ničoho nevyplýva, že by s videozáznamom bolo manipulované. Rovnako považuje za nedôvodné tvrdenie žalobcu v jeho odvolaní, že prvoinštančný súd mal na základe vykonaných dôkazov dospieť k nesprávnym skutkovým zisteniam, čo vzťahuje k obsahu videozáznamu. Nie je zrejmé, v čom súd prvej inštancie konkrétne pochybil pri hodnotení dôkazu, v čom sa jeho skutkové zistenia odchyľujú od obsahu videozáznamu, ani či použil nesprávne úvahy pri hodnotení dôkazu a podobne. Videozáznam zachycujúci služobný zákrok je objektívnym dôkazom o jeho priebehu a skutočnosť, že výkon služobnej činnosti žalobcu zachytáva až od okamihu použitia donucovacích prostriedkov, v žiadnom prípade nezoslabuje jeho vypovedaciu schopnosť. To, čo predchádzalo nezákonnému použitiu donucovacích prostriedkov zo strany žalobcu nie je rozhodujúce, nakoľko predmetom hodnotenia bol služobný zákrok vykonaný žalobcom. Ďalej uviedol, že skutočnosť, že súd prvej inštancie vydal uznesenie o skončení dokazovania až potom, ako vyzval strany na opustenie pojednávacej miestnosti potom ako oznámil, že vyhlási rozsudok, je úplne irelevantná, nakoľko sa to netýka žiadnych práv žalobcu (procesných, hmotnoprávných) a taktiež nejde o nesprávny procesný postup. K odvolacej námietke žalobcu, že súd prvej inštancie vec aj nesprávne právne posúdil konštatoval, že v konaní neboli preukázané žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver, že on sledoval iný účel, ako informovať verejnosť o legitímnych otázkach verejného záujmu, rovnako tak, že konal v túžbe po senzácii alebo dokonca škandalizácii

žalobcu. Z výpovede svedka F. celkom jasne vyplynulo, že informovanie o tejto udalosti bolo legitímne a pre iniciáciu verejnej diskusie veľmi prospešné. Poukázal v tejto súvislosti na body 72., 73. a 78.3. napadnutého rozsudku, v ktorých prvoinštančný súd inštruktívne vysvetlil legitímny záujem verejnosti na informáciách o služobnom zákroku, ktorý vykonal žalobca. Videozáznam zachytával priebeh služobného zákroku v dostatočnom rozsahu na to, aby mohol slúžiť ako relevantný podklad pre vyslovenie hodnotiacich úsudkov. Odkázal ďalej na personálny rozkaz Ministra vnútra Slovenskej republiky zo dňa 19.12.2014, č. 206/2014, ktorý bol potvrdený rozhodnutím Ministra vnútra Slovenskej republiky zo dňa 12.4.2017, č. KM-OLVS-12/2015/OPK s tým, že ide o rozhodnutie správneho orgánu, ktoré je právoplatné a záväzné. Z výpovedí svedkýň V. A. a V. A. zaznamenaných v zápisniciach založených do spisu vyplýva, že žalobca voči nim použil vulgárne výrazy „hluchá alebo sprostá“, „pi..“, že sa voči nim správal hrubo. Tvrdenie žalobcu, že pani V. A. mala doňho strčiť (sotiť) je nepravdivé, z výpovedí svedkov B. a V. A. iba vyplynulo, že sa ho snažila odtlčiť zo svojej bezprostrednej blízkosti potom, ako bezdôvodne narušil jej osobnú zónu. Za mimoriadne dôležité považuje to, že žalobca ani voči jednej zo žien nepoužil upozornenie na možné použitie donucovacích prostriedkov, ale okamžite pristúpil k použitiu donucovacích prostriedkov. Iba jeden svedok vypovedal v prospech žalobcu (C.), tento však služobný zákrok nemohol vidieť, pretože bolo nepochybne preukázané, že na miesto dorazil až potom, ako sa služobný zákrok odohral. Bolo jasne preukázané, že žalobca nemal absolútne žiadny dôvod na to, aby použil voči obom ženám donucovacie prostriedky (hmaty, chvaty, putá), teda fyzickú silu. Už to samé osebe umožňuje hodnotiť žalobcu ako agresívneho, násilného, surového, brutálneho, kontroverzného, škandalózneho a obávaného. Čokoľvek sa odohralo pred vykonaním služobného zákroku, v súvislosti s rutinnou cestnou kontrolou a údajnými vadami dokladov k motorovému vozidlu, nemohlo odôvodniť také správanie žalobcu voči poškodeným, aké zvolil. Novinári mali právo hodnotiť túto časť udalosti zachytenej na videu. Išlo pritom o celkom legitímne a laické hodnotenie správania žalobcu, legitímne predovšetkým z toho dôvodu, že bola podnietená verejná diskusia. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku nehodnotil zákonnosť zákroku žalobcu, hodnotiace úsudky vyslovené novinármi taktiež nemožno chápať ako hodnotenie služobného zákroku žalobcu z hľadiska PoZ. Žalovaný ďalej uviedol, že nie je pravdivé ani tvrdenie žalobcu, že súd prvej inštancie nedocenil stupeň intenzity predmetného zásahu a jeho následky, nakoľko v bodoch 72. a 78.2. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia podrobne odôvodnil, že hodnotiace úsudky, hoci ich považoval za expresívne, vyplývali z reálneho skutkového základu, pričom sa pohybovali v medziach novinárskej slobody preháňať, šokovať, urážať a starostlivo vyvažoval slobodu prejavu na jednej strane a právo žalobcu na ochranu osobnosti na strane druhej, pričom výsledok hodnotenia aj podrobne odôvodnil. Neobstojí ani odvolacia námietka žalobcu, že prvoinštančný súd rezignoval na ochranu osobnosti žalobcu vo svetle ochrany slobody prejavu, pretože tak ako už uviedol, v bode 78. odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvej inštancie starostlivo vyvažoval slobodu prejavu na jednej strane a právo žalobcu na ochranu osobnosti na strane druhej, čo aj podrobne odôvodnil. To, že prvoinštančný súd pri posudzovaní kritéria primeranosti dospel k záveru, že v danom prípade a s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu sloboda prejavu prevážila nad právom na informácie neznamena, že rezignoval na ochranu osobnosti žalobcu. Odvolaciemu súdu preto navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť; žiadal troj odvolacieho konania.

6. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného k jeho odvolaniu konštatoval, že sa v plnom rozsahu pridriava obsahu svojho odvolania i vyjadrení uskutočnených pred súdom prvej inštancie. Tvrdenia žalovaného považuje za účelové, založené na fabulácii. Zopakoval, že v súvislosti so zásahom do jeho osobnostných práv a motívom zverejnenia predmetných difamačných článkov v spojení s uvedením jeho mena, priezviska, fotografií, veku, došlo k porušeniu práv na ochranu osobnosti, pričom účelom zverejnenia článkov zo strany žalovaného nebolo spravodajstvo alebo poskytnutie informácií významných pre širokú verejnosť, ale snaha aj za cenu neodsúhlaseného, neetického a protiprávneho jeho medializovania, zvýšiť čítanosť periodika a finančný prospech vydavateľa, pričom „hodnotiace úsudky“ autorov článkov vychádzali výlučne z videozáznamu, ktorý neobsahoval celý priebeh udalosti, ale len jej časť a o ktorého zákonnosti ako dôkazu sú pochybnosti, keď i v trestnom konaní bola konštatovaná nezákonnosť tohto videozáznamu. Zotrvával na argumentácii týkajúcej sa toho, že súd prvej inštancie nedocenil stupeň intenzity tohto zásahu a jeho následky a zopakoval, že nutnosť zohľadňovania práva na slobodu prejavu neznamena zároveň rezignáciu práva na ochranu osobnosti priznanej každému Ústavou Slovenskej republiky. Uspokojovanie túžby po senzácii alebo dokonca škandalizácii považuje zároveň za neprípustné. Zotrvával na odvolacom návrhu.

7. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu k jeho vyjadreniu k odvolaniu žalobcu zotrval na stanovisku, že žalobcom napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je správny a zákonný tak po procesnoprávnej i hmotnoprávnej stránke, pričom obsah vyjadrenia žalovaného považuje za neopodstatnené. Uviedol, že žalobca nenavrhol žiadny dôkaz o tom, že jeho účelom nebolo informovať verejnosť o legitímnych otázkach verejného záujmu; okolnosti veci svedčia opak. Záujem vydavateľa upútať pozornosť čitateľa a zvýšiť tak aj predajnosť, je plne legitímny s odkazom na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Karhuvaara a Iltalehti proti FÍNSKU z roku 2004. Žalobca neoznačil žiadne etické pravidlo, ktoré malo byť ním porušené, pričom pri informovaní o veci nepostupoval neeticky. Žalobcom namietané články sa týkali legitímnych otázok verejného záujmu a on nepotreboval pre ich uverejnenie súhlas žalobcu. Výkon slobody prejavu a práva na informácie nie je podmienený súhlasom dotknutej osoby. Konštatoval, že obsah videozáznamu je nesporný, žalobca nepoprel, že služobný zásah obsiahnutý na videozázname sa odohral tak ako to bolo zobrazené, len spochybňoval, že videozáznam nezachytáva to, čo sa odohralo pred služobným zásahom, toto však bolo spoľahlivo preukázané inými dôkazmi, a to svedeckými výpoveďami V. A., V. A., B. a ďalších. Zdôraznil, že čokoľvek sa odohralo pred vykonaním služobného zákroku v súvislosti s rutinnou cestnou kontrolou a údajnými vadami dokladov k motorovému vozidlu, nemohlo odôvodniť také správanie žalobcu voči poškodeným aké zvolil. Novinári mali právo hodnotiť túto časť udalosti zachytenej na videu. Išlo o celkom legitímne a laické hodnotenie správania žalobcu. Videozáznam zachycujúci služobný zákrok je objektívnym dôkazom o jeho priebehu. Skutočnosť, že výkon služobnej činnosti žalobcu zachytáva až od okamihu použitia donucovacích prostriedkov, v žiadnom prípade nezoslabuje jeho vypovedaciu schopnosť. Žalobca svoju námietku týkajúcu sa údajnej nezákonnosti videozáznamu ako dôkazu žiadnym spôsobom nekonkretizoval, neuviedol konkrétny dôvod, pre ktorý by mal byť videozáznam považovaný za nezákonný dôkaz, ten nevplynul ani z dokumentov týkajúcich sa trestného konania vedeného proti žalobcovi alebo z dokumentov týkajúcich sa konania o prepustenie žalobcu zo služobného pomeru. V tejto súvislosti poukázal na to, že súd konajúci v civilnom sporovom konaní nie je viazaný hodnotením dôkazov súdom v trestnom konaní. Tvrdenie žalobcu, že súd prvej inštancie údajne nedocenil stupeň intenzity zásahu do jednotlivých zložiek práva na ochranu osobnosti, považuje za nepravdivé. Ako už uviedol, celkom legitímne širil videozáznam zachytávajúci služobný zásah žalobcu na verejnosti a aj ho celkom legitímne komentoval. Argumentácia žalobcu, že hodnotiace úsudky autorov článku nemožno považovať za relevantné, pretože hodnotenie zásahu nie je predmetom konania, popiera slobodu prejavu a právo na informácie v ich samotnom základe. V namietaných článkoch nehodnotil zákonnosť alebo nezákonnosť zásahu, novinári v každom prípade mali právo hodnotiť a komentovať udalosti zachytené na videu. Išlo o celkom legitímne a laické hodnotenie správania sa žalobcu. Autorom prejavu (hodnotiacich úsudkov) bol novinár, resp. novinári, ktorí plnia nezastupiteľnú úlohu publicwatchdoga, ktorí sa výrazne podieľajú na formovaní verejnej mienky a stimulácii verejnej debaty o otázkach verejného záujmu. Zopakoval, že v danom prípade súd prvej inštancie nerezignoval na ochranu osobnosti žalobcu, keď podrobne odôvodnil prečo vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu dal prednosť slobode prejavu a právu na informácie a v bode 78. odôvodnenia napadnutého rozsudku starostlivo vyvažoval slobodu prejavu na jednej strane a právo žalobcu na ochranu osobnosti na strane druhej. To, že prvoinštančný súd pri posudzovaní kritéria primeranosti dospel k záveru, že v danom prípade a s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu sloboda prejavu prevážila nad právom na informácie neznamena, že rezignoval na ochranu osobnosti žalobcu. Poukázal ešte na to, že vystupuje ako nositeľ „slobody prejavu“, ktorému prináleží privilegované postavenie; uverejnil informáciu o žalobcovi, ktorého možno jednoznačne považovať za osobu absolútneho verejného záujmu; neboli uverejnené žiadne nepravdivé a ani neúplné informácie, ktoré by mali verejnosť viesť k skreslenému posudzovaniu žalobcu. Všetky zverejnené informácie boli v čase ich publikácie pravdivé, vychádzali z objektívnych skutočností. S ohľadom na osobu žalobcu a závažnosť jeho konania, na jeho následné prepustenie zo služobného pomeru a jeho trestné stíhanie, išlo nepochybne o tému legitímneho verejného záujmu. Článok bol uverejnený v periodiku s celoštátnou pôsobnosťou, ktorý však práve preto, že ide o „nositeľa“ slobody prejavu, má legitímne právo uverejňovať informácie týkajúce sa otázok verejného záujmu, čo vyvažuje publicitu uverejneného článku; záujem verejnosti o danú tému bol aktuálny aj v čase uverejnenia namietaných článkov. Článok tak bol z hľadiska verejnej diskusie potrebný, prínosný a aktuálny. Neporušil prezumpciu neviny žalobcu, nakoľko orgány činné v trestnom konaní nemôžu byť ovplyvnené pri vyšetrovaní verejnou mienkou alebo akýmkoľvek iným spôsobom pri realizácii slobody prejavu. Uverejnil iba v tom ktorom čase pravdivé, overené a aktuálne informácie v dobrej viere s cieľom informovať verejnosť pravdivo a aktuálne. Z ničoho nemožno vyvodit', že by akýmkoľvek spôsobom nabádal čitateľa vnímať žalobcu ako vinného. Články vždy čitateľa informovali komplexne o priebehu celej kauzy, vrátane označenia aktuálneho procesného

postavenia žalobcu, ktorý dostal priestor na vyjadrenie a tento aj využil podľa svojho uváženia. O žalobcovi uverejnil i pozitívne informácie, a to o jeho pracovných úspechoch, že bol viackrát odmenený za plnenie služobných povinností a že úspešne absolvoval psychotesty. V danom konkrétnom prípade je zrejmé, že sloboda prejavu a právo na informácie prevážili nad záujmom žalobcu na ochranu jeho osobnostných práv. V konaní nebolo preukázané, že by bol žalovaný motivovaný len uspokojovaním túžby po senzácii alebo dokonca škandalizovať žalobcu; žalobca žiadny takýto dôkaz neoznačil. Zotrvál na odvolacom návrhu.

8. V odvolacom konaní nastala podstatná právna skutočnosť, a síce spoločnosť Nový čas, a.s., IČO: 51 249 979, Bratislava, Prievozská č. 14, zanikla dňa 31.5.2019 v dôsledku rozdelenia. Jej právnym nástupcom sa stala spoločnosť FMD Media, a.s., IČO: 47 237 601, Bratislava, Palisády č. 29/A, od 1.6.2019.

9. Postupom podľa ustanovenia § 64 veta prvá C.s.p. (zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len C.s.p.), podľa ktorého ak strana zanikne počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončilo, súd rozhodne, že v konaní pokračuje s jej právnym nástupcom, nadväzne tiež na ustanovenie § 378 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodol tak, že v konaní pokračuje s právnym nástupcom žalovaného označeného vo výroku I. tohto rozsudku. Keďže teda pôvodný žalovaný zanikol s právnym nástupcom, nemožno postupovať podľa ustanovenia § 378 ods. 1, § 64 veta druhá C.s.p. (konanie zastaviť).

10. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 C.s.p.), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 26. mája 2021; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu a ich právni zástupcovia upovedomení zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalobu zamietol potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.) a keďže sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku ako správny, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje. Na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd ale považuje za potrebné uviesť ešte nasledovné.

11. Pri rozhodovaní vychádzal z vyššie uvedených zákonných ustanovení. Rozhodujúcim pre posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie boli skutočnosti, ktoré vyšli najavo vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie a ktoré teda nepochybne existovali v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Odvolateľ v odvolaní neuvádzal podstatné, rozhodujúce, konkrétne právne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie odvolacieho súdu.

12. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti uložené ustanovením § 220 C.s.p. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nevyskytla žiadna vada uvádzaná v ustanovení § 380 ods. 2 C.s.p., ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie a na ktorú by musel odvolací súd prihliadať.

13. Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdeniami žalovaného uvedenými v jeho odvolaní, že súd prvej inštancie sa dopustil procesného pochybenia, keď ho nevyzval na doplnenie, resp. opravu neurčitého podania (v časti ospravedlnenia), pretože z ustanovenia § 160 ods. 1 C.s.p. (§ 5 ods. 1 O.s.p.) vyplýva, že súd poučuje strany sporu len ohľadne ich procesných práv a povinností, nemôže ich poučovať o hmotnom práve, napríklad nemôže stranu poučiť o tom, koho má žalovať, teda kto je v spore pasívne vecne legitimovaný, ani akého nároku sa môže domáhať od druhej strany a podobne. Ak by súd poučil žalobcu ohľadom naformulovania správneho znenia petitu žaloby, teda vymedzil inak predmet konania, takéto poučenie by presiahlo poučovaciu povinnosť súdu a bolo by v rozpore so zásadou rovnosti strán konania (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20.12.2011, sp.zn. 6 Cdo 125/2011). Žalobca svoju žalobu podal na súd za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku a podľa § 79 ods. 1 O.s.p. mal návrh na začatie konania okrem všeobecných náležitostí (§ 42 ods. 3 O.s.p.) obsahovať meno, zamestnanie a bydlisko účastníkov, prípadne ich zástupcov, pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov, ktorých sa navrhovateľ dovoľáva, a muselo byť z neho zjavné, čoho sa navrhovateľ domáha. Návrh na začatie konania musel obsahovať konkrétny návrh

výroku rozsudku obsahujúci rozsah uplatneného nároku. V návrhu na začatie konania museli byť uvedené rozhodujúce skutkové údaje konkretizujúce uplatnený nárok v takom rozsahu, ktorý umožnil jeho jednoznačnú individualizáciu, t.j. nemožnosť zámenny (uvedené platí aj za terajšej právnej úpravy). Opísanie rozhodujúcich skutočností slúži k vymedzeniu predmetu konania po stránke skutkovej a k jeho identifikácii, ktorá ho odlišuje od predmetov iných konaní. Žaloba musí byť presná, určitá, pretože súd je (okrem výnimiek uvedených v zákone) ňou viazaný. Najdôležitejšou obsahovou náležitosťou žaloby je petit, v ktorom žalobca uvádza, ako by podľa jeho želania mal súd rozhodnúť, resp. ako by mal znieť výrok jeho rozsudku. Zároveň ním určuje rozsah požadovanej súdnej ochrany a súdu medze toho, o čom a ako má rozhodnúť. Keďže ide v podstate o návrh súdneho výroku, kladie zákon na formuláciu petitu určité požiadavky, rešpektovaním ktorých sa zabezpečuje presnosť a určitosť (aj vykonateľnosť) výrokov rozsudkov. Presný a určitý petit je pre súd rámcom rozhodovania, z ktorého nesmie vybočiť a ktorý môže prekročiť len v taxatívne vymedzených prípadoch. Žalobný petit musí byť presný, určitý a zrozumiteľný, aby mohol súd presne vedieť, o čom má konať a rozhodnúť, nakoľko súd nemôže účastníkom priznať iné práva a uložiť im iné povinnosti, než sú navrhované. Pokiaľ je žalobný petit nesprávny, t.j. vymedzenie práv a im zodpovedajúcich povinností v ňom obsiahnutých je nepresné, neurčité alebo nezrozumiteľné, prevzatie takéhoto petitu do výroku súdneho rozhodnutia by malo za následok, že by rozhodnutie bolo nevykonateľné. Uvedené požiadavky nie sú formálne, ale nevyhnutné pre výsledok konania, teda pre to, aby rozhodnutie bolo vykonateľné a aby mohli nastať účinky žalobcom zamýšľané (I. ÚS 233/97). Nedostatok zákonom stanovených náležitostí žaloby bráni jej vecnému prejednaniu a pokračovaniu v konaní. Ak žaloba neobsahuje uvedené náležitosti, alebo je neúplná a nezrozumiteľná, súd (alebo poverený zamestnanec súdu) vyzve stranu sporu, aby ju v určenej lehote opravila alebo doplnila s poučením ako treba opravu alebo doplnenie vykonať (§ 129 ods. 1, ods. 2 C.s.p.; § 43 ods. 1 O.s.p.). V danej veci žalobca opísal v žalobe rozhodujúce skutočnosti spôsobom, z ktorého možno jednoznačne zistiť aký skutok má byť predmetom konania (policajný zákrok zo dňa 27.9.2014), pričom konanie žalovaného podľa jeho názoru vykazovalo znaky neoprávneného zásahu do jeho zákonom chránených osobnostných práv. Išlo o opakované uverejnenie informácií o žalobcovi v denníku Nový čas odo dňa 15.10.2014 do 17.12.2014 a na internetovej stránke Nového času od 16.10.2014 do 4.6.2015, v ktorých bol vykresľovaný difamačne, a to že je násilnícky, agresívny, neľudský a bezcharakterný, surový človek a policajt. Ak žalobca v petite (okrem iného) žiadal, aby sa mu žalovaný verejne ospravedlnil za neoprávnené zásahy do jeho práva na ochranu osobnosti za články uverejnené v denníku Nový čas a na internetovej stránke tohto denníka s uvedením dňa vydania článku s jeho názvom (č.l. 10 až 13 spisu), tento nebol v súlade s hmotným právom, pretože tak ako správne konštatoval prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, neuviedol konkrétne, ktoré informácie v jednotlivých článkoch sú difamačné. Súd prvej inštancie nemohol žalobcu vyzvať na odstránenie takejto vady, pretože by mu poskytol hmotnoprávne poučenie, čo by bolo neprípustné, ako aj správne uviedol žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu.

14. Bolo potrebné súhlasiť so správnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku o zamietnutí žaloby na ochranu osobnosti a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, keď žalovaný neuviedol vo svojom odvolaní žiadne právne relevantné dôvody, ktoré by priviedli pre neho iné rozhodnutie vo veci. Prvoinštančný súd dostatočným a jasným spôsobom vysvetlil, z akého dôvodu považuje žalobu za nedôvodnú, s ktorým odôvodnením sa odvolací súd stotožňuje. Žalobca sa predmetnou žalobou domáhal voči žalovanému ochrany osobnosti a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch na tom skutkovom základe, že žalovaný v denníku Nový čas a aj na internetovej stránke tohto denníka v období od 15.10.2014 do 4.6.2015 uverejňoval o ňom články, v ktorých sa dehonestujúco, difamačne vyjadroval k jeho policajnému zákroku zo dňa 27.9.2014, pričom uverejňoval aj jeho podobizeň s uvedením celého jeho mena, priezviska, niekedy aj veku, bez jeho súhlasu informoval o jeho súkromí, keď v jednotlivých článkoch bol vykresľovaný ako násilnícky, agresívny, neľudský, bezcharakterný človek a policajt.

15. Odvolací súd poukazuje, že ustanovenia § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka predstavujú všeobecnú občianskoprávnú úpravu ochrany osobnosti, od vymedzenia všeobecného osobnostného práva fyzickej osoby demonštratívnym výpočtom čiastkových osobnostných práv, cez stanovenie ich obmedzení až po výpočet prostriedkov ochrany osobnosti pre prípad neoprávnených zásahov objektívne spôsobilých tieto práva ohroziť, resp. porušiť. Základnou hmotnoprávnou podmienkou pre vznik sankcií za neoprávnené zásahy dotýkajúce sa jednotlivých konkrétnych hodnôt osobnosti (§ 13 Občianskeho zákonníka) je objektívna spôsobilosť týchto neoprávnených zásahov narušiť integritu osobnosti. Predmetom úpravy uvedených ustanovení je okrem iného česť konkrétnej fyzickej osoby, ktorú pre svoje postoje, chovanie

a konanie získala a požíva v spoločnosti a ľudská dôstojnosť; česť a dôstojnosť sú pritom jednými z najväznejších hodnôt osobnosti fyzickej osoby. Predmetom uvedenej úpravy je zároveň česť fyzickej osoby, ktorú táto požíva v určitých odborných kruhoch (napr. politických, podnikateľských, právnických), v ktorých je fyzická osoba známa pre svoju prácu a jej výsledky, pre svoju odbornú činnosť a podobne, t.j. profesijná česť. S uvedeným sa spája i ochrana dobrého mena fyzickej osoby, keď meno patrí medzi hodnoty osobnosti fyzickej osoby a tvorí ako určujúci individualizačný znak, pod ktorým sa fyzická osoba uplatňuje v spoločnosti, významný atribút jej osobnosti. Právo na ochranu dobrého mena, ktoré fyzická osoba požíva v spoločnosti, je preto taktiež súčasťou práva na ochranu osobnosti. Občianske právo zabezpečuje ochranu uvedených hodnôt osobnosti len proti takým konaniam, ktoré sú objektívne spôsobilé privodiť nemajetkovú ujmu na osobnosti tým, že znižujú česť fyzickej osoby u iných osôb a tým ohrozujú vážnosť jej postavenia a uplatnenia v spoločnosti. K neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby môže dôjsť ústne (napr. rozširovaním nepravdivých a jej vážnosť znevažujúcich - difamačných tvrdení), písomne, či iných spôsobom. Spôsob, akým bol neoprávnený zásah uskutočnený, je pre kvalifikáciu zásahu ako neoprávneného právne bezvýznamný. Môže mať však význam pre určenie formy primeraného zadosťučinenia. Konanie zasahujúce všeobecne do cti a dôstojnosti fyzickej osoby môže spočívať buď v skutkových tvrdeniach alebo v kritike, t.j. v hodnotiacich úsudkoch. Hodnotiaci úsudok vyjadruje subjektívny názor svojho autora, ktorý k danému faktu zaujíma určitý postoj tak, že ho hodnotí z hľadiska správnosti a prijateľnosti a to na základe vlastných (subjektívnych) kritérií. Hodnotiaci úsudok preto nemožno akokoľvek dokazovať, je však ale nutné skúmať, či sa zakladá na pravdivej informácii a či forma jeho verejnej prezentácie je primeraná a či zásah do osobnostných práv je nevyhnutelným sprievodným javom výkonu kritiky, tzn. primárnym cieľom kritiky nie je hanobenie a zneuctenie danej osoby. Právo na ochranu osobnosti majú i osoby tzv. verejného záujmu, ktorými sú nielen osoby verejného života v užšom zmysle, t.j. osoby vystupujúce pri riešení rôznych otázok na verejnosti alebo verejne činné a tým vplývajúce na rôzne oblasti, ale vôbec osoby, ktoré na seba priťahujú záujem verejnosti. Takáto osoba sama nevyhnutne a otvorene vystavuje podrobnému skúmaniu zo strany médií a širokej verejnosti každé svoje slovo a skutok a musí prejsť väčšiu mieru tolerancie.

16. Súd prvej inštancie vykonal vo veci potrebné dokazovanie za účelom zistenia, či hodnotiace úsudky žalovaného uvedené v článkoch, resp. titulkoch označených žalobcom boli pravdivé a či nebolo ich cieľom hanobiť alebo zneuctiť žalobcu a aj riadne skúmal, či hodnotiaci úsudok vychádza z pravdivých informácií, či je dostatočne konkrétny (nepripustným je totiž hodnotiaci úsudok v podobe všeobecného súdu), či je forma jeho verejnej prezentácie primeraná a či zásah do osobnostných práv je len nevyhnutným sprievodným javom takto prezentovaného hodnotiaceho úsudku alebo je jeho primárnym cieľom. Ak je teda hodnotiaci úsudok založený na pravdivých informáciách, je dostatočne konkrétny, forma jeho prezentácie je primeraná a jeho primárnym cieľom nie je zásah do osobnostných práv, takýto hodnotiaci úsudok nie je možné považovať za neoprávnený zásah do osobnostných práv. Na základe uvedených kritérií potom súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru, od ktorého nemá odvolací súd dôvod odchyliť sa, že hodnotiace úsudky žalovaného vo vzťahu k spôsobu vykonania zákroku boli adekvátne, že išlo o hodnotiace úsudky novinárov, ktoré posúdil ako prípustné, pretože charakterizujú spôsob, akým žalobca vykonal vo vzťahu k osobám, ktoré kontroloval a vo vzťahu k dôvodu a príčine, pre ktorú zákrok vykonal, keď žalobcom namietané výrazy hodnotiace jeho osobu a skutok (napríklad agresívny, tvrdý, surový, brutálny), vyplývajú z reálneho základu.

17. V danom prípade nedošlo k neoprávnenému zásahu spôsobilému vyvolať narušenie chránených záujmov žalobcu, keď zhodne so súdom prvej inštancie odvolací súd má za to, že žalobcove tvrdenia o difamačných informáciách a nepravdách, ktoré mali vyvolať u čitateľov skresľujúci pohľad na jeho osobu, sú len všeobecnými a nekonkrétnymi tvrdeniami, majúcimi prevažne charakter subjektívneho vnímania kontextu napadnutých článkov

18. Nebolo možné prisvedčiť žalobcovi, že mu bolo znemožnené právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim ako namietal vo svojom odvolaní, pretože prvoinštančný súd umožnil žalobcovi navrhnúť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a taktiež aj možnosť sa k jednotlivým dôkazom vyjadriť. Odvolací súd poukazuje na to, že v sporovom konaní platí dispozičná a prejednacia zásada. Účastníci sú v ňom povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti a označia dôkazné prostriedky (§ 101 ods. 1 O.s.p.) a sú povinný označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení; len súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Pokiaľ účastník navrhne súdu dôkaz, je povinný uviesť, ktoré skutočnosti sa týmto dôkazom majú preukázať. Súd nevykoná dôkazy, ktoré nie sú pre posúdenie veci relevantné

a nemôžu smerovať k zisteniu skutočností predvídaných skutkovou podstatou právnej normy, ktorú treba na danú vec aplikovať. Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, nie účastníkov konania (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.4.20008, sp.zn. 3 Cdo 50/2008). Ak teda prvoinštančný súd považoval za potrebné vypočuť ako svedka iba M. F., postupoval v súlade s uvedeným názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Ani tým, že súd prvej inštancie v uzneseniach vyhlásených na pojednávaniach o odročení pojednávania uložil žalobcovi povinnosť predložiť návrhy na doplnenie dokazovania a po splnení tejto povinnosti súd prvej inštancie dôkazy nevykonával, nedošlo k porušeniu procesných práv žalobcu ako namietal vo svojom odvolaní.

19. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v danom prípade postupoval správne, keď nevykonával dokazovanie výsluchmi svedkov navrhnutých žalobcom, a to T. K., C. X., V. D., ktorí sa vyjadrovali k osobe žalobcu, z ktorých vyjadrení žalovaný vychádzal vo svojich článkoch, ako aj V. A. a V. A., nakoľko ich výsluchy by nemali pre predmetné konanie žiaden význam, ako správne konštatoval súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku (bod 82.), keď riadne zistil skutkový stav veci. Odvolací súd opätovne poukazuje na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v ktorých súd skonštatoval, že Občiansky súdny poriadok (v súčasnosti Civilný sporový poriadok) ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Podľa § 185 ods. 1 C.s.p. (§ 120 ods. 1 O.s.p.) súd rozhodne o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. To znamená, že súd nie je viazaný návrhmi strán sporu na vykonanie dokazovania, ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov preto nie je vadou spôsobujúcou sporovej strane odňatie možnosti konať pred súdom a zakladajúcou tým prípustnosť dovolania (porovnaj aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 37/1993 a pod R 125/1999). Odňatie možnosti konať pred súdom s následkom prípustnosti dovolania nezakladá bez ďalšieho ani prípadná skutočnosť, že by bolo možné mať výhrady voči dôvodom, pre ktoré súd navrhnuté dôkazy nevykonával (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.4.2012, sp.zn. 6 Cdo 51/2012). Súd nemá povinnosť všetky navrhnuté dôkazy vykonať a nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov nie je vadou spôsobujúcou strane sporu odňatie možnosti konať pred súdom, pretože v zmysle ustanovenia § 185 ods. 1 C.s.p. (§ 120 ods. 1 O.s.p.), je vecou súdu, aby rozhodol, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná. Taktiež aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze zo dňa 30.9.2010, sp.zn. I. ÚS 350/08 konštatoval, že dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý účastníkom navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Skutočnosť, že okresný súd a ani následne krajský súd neakceptovali návrhy na vykonanie dokazovania predložené sťažovateľom, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho práv. Zásah do základného práva na súdnu ochranu či práv na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní. V predmetnej veci, tak ako už bolo uvedené, súd prvej inštancie postupoval správne, keď nevykonával žalobcom navrhnuté dôkazy, pretože ich vykonanie by nebolo hospodárne, pričom aj náležite zdôvodnil nevykonanie uvedených dôkazov, s ktorým odôvodnením sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje.

20. K odvolacej námietke žalobcu, že zo strany prvoinštančného súdu došlo k nesprávnemu vyhodnoteniu zákonnosti dôkazu - videozáznamu z policajného zákroku zo dňa 27.9.2014 a tým k nesprávnym skutkovým zisteniam, odvolací súd dôvodí, že predmetný záznam nebol získaný nezákonným spôsobom, je na ňom zachytené konanie a správanie žalobcu pri predmetnom policajnom zákroku, ktoré žalobcu nakoniec viedli k vyvolaniu predmetného sporu, keďže popiera, že pri uvedenom

zásahu bol brutálny, agresívny, surový, tvrdý. To, čo sa odohralo pred týmto zákrokom, nie je rozhodujúce, nakoľko predmetom tohto konania je zákrok žalobcu pri incidente, tak ako aj konštatoval žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 5.1.2001, sp.zn. II. ÚS 44/00, ktoré možno v danej veci použiť, v ktorého odôvodnení (okrem iného) ústavný súd konštatuje, že policajti radi zakazujú ich filmovanie pri služobnom zákroku či výkone funkcie s odôvodnením, že na to treba ich povolenie, alebo tým, že od kameramana požadovali novinársky preukaz. Podľa Občianskeho zákonníka sa totiž smú obrazové záznamy osoby vyhotovovať len s jej súhlasom a bez súhlasu, napr. na spravodajské účely. Policajti však zabúdajú, že v službe sú verejnými činiteľmi a ochrany Občianskeho zákonníka sa nemôžu naplno dovoliavať, nakoľko verejnosť má právo dokumentovať ich konanie. Súd prvej inštancie tak správne vykonal dokazovanie uvedeným dôkazom a na základe jeho vykonania dospel k správnym skutkovým zisteniam. Nemožno súhlasiť ani s názorom žalobcu uvedeným v jeho odvolaní, že prvoinštančný súd nemal vykonať dôkaz videozáznamom, pretože bol v trestnom konaní považovaný za nezákonný, nakoľko súd v civilnom konaní sám rozhoduje, ktoré dôkazy pripustí, ktoré nie, pričom nie je viazaný rozhodnutím iného súdu.

21. Nebolo ani možné súhlasiť s tvrdením žalobcu uvedeným v odvolaní, že súd prvej inštancie nedocenil stupeň intenzity predmetného zásahu a jeho následky, pretože prvoinštančný súd vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil ako posúdil stret medzi právom na ochranu osobnosti a právom na slobodu prejavu (body 78. a 79. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia), s ktorým odôvodnením odvolací súd súhlasí a na doplnenie dodáva, že privilegované postavenie z hľadiska ochrany slobody prejavu patrí novinárom a masmédiám, a to najmä pri informovaní o veciach verejného záujmu. Novinári majú (sociálnu) povinnosť poskytovať informácie a myšlienky týkajúce sa všetkých záležitostí verejného záujmu a verejnosť má právo takéto informácie dostať. Novinárom sa dokonca umožňuje používať určitú mieru preháňania a provokácii. Vecou verejnou je nesporné aj činnosť štátnych orgánov vrátane orgánov činných v trestnom konaní. Existuje preto verejný záujem na tom, aby verejnosť dostala informácie týkajúce sa ich činnosti (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.10.2010, sp.zn. IV. ÚS 107/2010).

22. Žalobca v odvolaní ďalej namietal, že súd prvej inštancie nepostupoval v zmysle ustanovenia § 181 ods. 2 C.s.p. a neuviedol na prvom pojednávaní, ktoré tvrdenia sporových strán sú sporné, ktoré považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ani neuviedol svoje predbežné právne posúdenie, čo neurobil ani do rozhodnutia vo veci samej. Súd prvej inštancie v bode 84. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia uviedol dôvody, pre ktoré nevykonal tzv. predbežné prejednanie sporu. Odvolací súd dodáva, že cieľom ustanovenia § 181 ods. 2 C.s.p. je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, takže má viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Okrem toho cieľom je zrýchliť a zjednodušiť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažuje za dôležité a nevenovala sa pozornosť bezdôvodným skutkovým tvrdeniam, ktoré sú podľa názoru súdu buď nesporné alebo právne bezvýznamné. Porušenie uvedeného ustanovenia však nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv. Striktné nedodržanie postupu podľa ustanovenia § 181 ods. 2 C.s.p. (§ 118 ods. 2 O.s.p.) zo strany súdu (spočívajúce v neuvedení, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov možno považovať za zhodné a ktoré zostali sporné, ktoré dôkazy súd vykoná a ktoré nevykoná, ako aj neuvedenie predbežného právneho posúdenia veci súdom) má za následok tzv. inú vadu konania, ale nezakladá vadu zmätočnosti. Ak totiž predseda senátu toto zákonné ustanovenie nedodrží, nemá to žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia strany sporu z jej procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok priznáva. Porušenie tohto ustanovenia žiadnym spôsobom nediskvalifikuje stranu, napríklad v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a podobne. V zmysle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (sp. zn. IV. ÚS 16/2012) sú právny názor a hodnotiace úsudky súdu vlastné až samotnému rozhodnutiu vo veci, nie však postupu v zmysle § 181 ods. 2 C.s.p. (§ 118 ods. 2 O.s.p.). Súd rozhoduje na základe zisteného skutkového stavu (§ 215 C.s.p.), berie do úvahy iba skutočnosti, ktoré vyšli najavo počas konania (čl. 11 ods. 4 C.s.p.) a pri zisťovaní skutkového stavu vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti (§ 186 ods. 2 C.s.p.). Pri výkone spravodlivosti súd nesmie byť obmedzovaný pôvodnými predbežnými závermi o skutkovej stránke veci, ani prípadným vlastným predbežným právnym posúdením. V danej veci z obsahu zápisníc súdu prvej inštancie nevyplýva žiadna výhrada právneho zástupcu žalobcu voči nesplneniu si povinnosti súdu prvej inštancie vysloviť predbežný právny názor na vec, hoci bol na pojednávaniach prítomný. Z povahy tejto procesnej povinnosti je však zrejmé, že k zhojeniu (skonsumovaniu) jej prípadného

nesplnenia dochádza samotným rozhodnutím súdu, v dôvodoch ktorého podľa § 220 ods. 2 C.s.p. je súd povinný uviesť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhované dôkazy a ako vec právne posúdil. Je zbytočné, aby odvolací súd zrušil rozhodnutie a vec vrátil súdu prvej inštancie s tým, že by mu dal pokyn na dodržanie ustanovenia § 181 ods. 2 C.s.p., pretože tento uvedený už vyslovil v rozsudku. Náprava prípadného nesprávneho postupu prvoinštančného súdu v tomto smere je daná aj možnosťou podania odvolania ako riadneho opravného prostriedku, ktorý žalobca v predmetnej veci využil. Z uvedených dôvodov námietka žalobcu, aj keby bola dôvodná, nebola spôsobilá mať za následok tzv. zmätočnosťnú vadu, t.j. porušenie základných zásad občianskeho súdneho konania a odňatie možnosti žalobcovi konať pred súdom. Napokon nikde v zákone nie je uvedené, že aj keď sudca vysloví predbežný právny názor, že ním bude aj do budúca viazaný. Striktné dodržiavanie uvedeného ustanovenia by znamenalo absolútne formalistický proces. Dôležité je, aby to bolo v písomnom odôvodnení rozsudku uvedené, čo v predmetnej veci splnené bolo.

23. Odvolací súd dodáva, že nevidí prekvapivosť rozhodnutia súdu prvej inštancie ani s ohľadom na to, že súd prvej inštancie predbežné právne posúdenie veci nevykonal. Účelom predbežného posúdenia veci nie je podrobne zodpovedať na všetky otázky sporu a ak sa tak nestane, neznamená to, že konajúci súd automaticky vystaví stranu sporu prekvapivosti. Prekvapivosťou nie je dotknutý ani taký postup súdu, ktorý by následne dokonca vydal rozsudok v rozpore s predchádzajúcim právnym posúdením. Žalobca mal dostatok možností obhajovať, prezentovať a preukazovať svoj názor, že články žalovaného sú založené vo veľkej miere na nepodložených, nedostatočných a nepreukázaných informáciách, keď skutočnosť, že sa prvoinštančný súd k tejto argumentácii výslovne počas konania nevyjadril, neznamená, že ho rozsudkom, ktorým ju neuznal, prekvapil. Žalobca nepreukázal základ svojho uvedeného tvrdenia, tak už bolo konštatované a ak by sa aj súd prvej inštancie v rámci predbežného posúdenia veci vyjadril k otázke, či hodnotiace úsudky uvedené v článkoch neboli adekvátne, takéto posúdenie by súd nezaväzovalo i v ďalšom konaní, ak by strany sporu predložili ďalšie dôkazy vyvracajúce skutočnosti, z ktorých by pri predbežnom vyjadrení právného názoru na vec vychádzal. Žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie (ani v odvolacom konaní) nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by potvrdzoval ním tvrdenú skutočnosť, že výrazy žalovaného použité v článkoch o jeho osobe boli spôsobilé zasiahnuť do jeho práva na ochranu osobnosti.

24. Ďalšie odvolacie námietky žalobcu týkajúce sa procesných pochybení súdu prvej inštancie spočívajúcich v tom, že bol nesprávne poučený o možnosti podania opravného prostriedku proti uzneseniu o uložení poriadkovej pokuty na pojednávaní a v jeho písomnom vyhotovení, že uznesenie o skončení dokazovania vyhlásil prvoinštančný súd až potom ako sa vrátili strany sporu a ich právni zástupcovia do pojednávacej miestnosti na vyhlásenie rozsudku vo veci samej, považoval odvolací súd za nedôvodné, nakoľko nemali žiaden vplyv na iné rozhodnutie vo veci.

25. Odvolací súd k odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvoinštančného súdu dodáva, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ustanovenia § 191 C.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napríklad § 192, § 193, § 205 C.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci, ako už bolo uvedené, súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálezh súdu. Okolnosti namietané žalobcom v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov tak nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo

na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

26. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

27. Žalobca podal odvolanie voči napadnutému rozsudku v celom rozsahu, t.j. aj do výroku o náhrade trov konania, ale svoje odvolanie v tomto rozsahu vôbec neodôvodnil, pričom žalovaný odvolanie nepodal. Odvolací súd pripomína, že ide o konanie, v ktorom je súd viazaný žalobou, takže aj odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 C.s.p.). Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie síce správne aplikoval pri rozhodovaní o náhrade trov konania ustanovenie § 255 ods. 1 C.s.p., ale nesprávne priznal žalovanému náhradu trov konania, namiesto priznania nároku na náhradu trov konania, odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania podľa § 388 C.s.p tak, že žalovanému priznáva nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %. Odvolací dodáva, že rozhodovanie o náhrade trov konanie má dve samostatné fázy; prvou je rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania, o ktorom rozhodne súd bez návrhu v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí; druhou fázou je rozhodovanie súdneho úradníka súdu prvej inštancie, ktorý rozhoduje o výške náhrady trov konania samostatným uznesením po právoplatnosti skončenia veci.

28. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. I, § 255 ods. 1, v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

29. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. I, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. I C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesol žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

30. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon prípúšťa
(§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).